

Tháng 2, 2018

Khi Quý Vị Cao Niên Portland Mừng Xuân Mậu Tuất 2018

Những ngày giáp Tết các chợ Việt Nam ở Portland "mưa buồn tình lẻ" của người viết cũng rộn rịp người người đến mua trái cây, bánh mứt, hoa quả về cúng Tết. Phu quân người viết và tôi tuy thuộc hạng "lão trượng, lão bà bà" rồi nhưng cũng nôn nao đi mua sắm những thứ cần thiết để Chào Mừng Năm Mới. Ngày ba mươi Tết, phu quân của tôi quét dọn bàn thờ Phật, bàn thờ tổ tiên, ông bà, cha mẹ đã quá vãng. Người viết lo việc chưng hoa quả bánh trái trên bàn thờ, cúng lễ đưa đón ông Táo, cúng lễ giao thừa, cúng cơm bàn thờ ba ngày Tết, cúng lễ ngày Mồng Ba Tết, v.v. giống như ba mẹ chúng tôi đã làm ngày xưa.

Mồng Một Tết chúng tôi đi lễ chùa đầu năm cầu nguyện cho gia đình được bình an, hạnh phúc, làm được nhiều điều lành, tránh được nhiều việc ác, cầu nguyện cho quốc thái dân an, thân nhân bạn hữu an lạc.

Mời xem youtube

[Minh Sương Lam đi chùa Tết 2018 Xuân Mậu Tuất - YouTube](https://www.youtube.com/watch?v=AOoeOF23uf4)

▶ 6:12

<https://youtu.be/AOoeOF23uf4>

Mỗi tuổi có niềm vui riêng khi Xuân về Tết đến. Người lớn vui khi con cháu đến nhà chúc Tết mừng tuổi, cùng con cháu đi chùa, đi nhà thờ cầu nguyện Ôn Trên Phật Trời ban phúc lành. Con nít vui vì được xem múa lân, coi đốt pháo, và được tiền lì xì trong phong bao màu đỏ, được ăn bánh mứt thả dòn. Văn hoá Việt Nam cũng đã nói "Tháng Giêng là tháng ăn chơi" cho nên các sinh hoạt vui chơi mừng Xuân mới vẫn cứ tiếp tục chương trình để chúng ta có thêm dịp vui chơi trong mùa Xuân rồi sau đó lại tiếp tục đi cà "bờ hơi tai" kiếm sống đầy nhé.

Dĩ nhiên niềm vui chung lớn nhất của đồng hương Việt Nam sống tại Portland và vùng phụ cận là tham gia vào Hội Chợ Tết Mậu Tuất 2018 do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức ngày 2-18-2018 tại Holyday Inn vừa qua. Thành phần quan khách tham dự gồm các vị đại diện chính quyền địa phương, đại diện các tôn giáo, đại diện cơ quan truyền thông, các thân hào nhân sĩ địa phương.

Trước khi cất băng khánh thành Hội Chợ Tết là phần nghi lễ chào quốc kỳ và hát quốc ca Hoa Kỳ và Việt Nam, tưởng niệm đến các chiến sĩ anh hùng vì quốc vong thân và các đồng bào tử nạn trên bước đường tìm tự do.

Là người dân Việt, mỗi khi đứng nghiêm chỉnh chào quốc kỳ và hát quốc ca Việt Nam dưới lá cờ vàng ba sọc đỏ tượng trưng cho ba miền Bắc, Trung, Nam là mỗi lần người viết xúc động vô cùng. Bỏ nước ra đi vì hai chữ Tự Do, nhưng mọi người dân Việt vẫn luôn luôn ghi nhớ:

“Giang sơn Việt được tạo bằng gian khổ
Bằng mồ hôi, nước mắt với hy sinh
Của mẹ cha, của chinh phụ chung tình
Của chiến sĩ, của mọi người dân Việt”
(Trích trong Con Nên Hiếu- Thơ Sương Lam)

Người viết rất trân trọng màn Dâng Hương Tế Tổ hằng năm. Người viết được may mắn tham dự những buổi lễ cúng kỳ yên ở đình làng Phú Nhuận thuộc tỉnh Gia Định ngày xưa vì phụ thân của người viết là hương cả trong ban hội tề của đình làng nên cụ thường dẫn tôi đến tham dự những buổi xây châu tế lễ của đình làng.

Cho đến ngày nay tôi vẫn nhớ và yêu những nghi lễ cổ truyền này vì đó là những nét đặc thù hay đẹp của văn hoá Việt Nam. Còn bạn thì sao?

Thôi thì chuyện tương lai hãy để cho người của thế hệ tương lai giải quyết, bây giờ chúng ta hãy quay về sinh hoạt hiện tại vẫn hơn, bạn nhỉ?

Ban chấp hành CĐVNOR và những người thiện nguyện đã cố gắng tổ chức một ngày Hội Tết có đầy đủ những tiết mục: hội chợ sức khỏe, các gian hàng giới thiệu sản phẩm và dịch vụ, các gian hàng chơi game dành cho thiếu nhi, múa lân, lì xì, trình diễn văn nghệ để giúp vui đồng hương Việt Nam đến tham dự Hội Chợ Tết, v.v.

Năm nay không khí Tết ở Holiday Inn có phần ấm cúng hơn, thân ái hơn vì không gian tổ chức nhỏ hơn ở Expo Center. Xin cảm ơn Ban Chấp hành CĐVNOR và Ban Tổ Chức Tết đã đem lại niềm vui ngày Tết đến với đồng hương Việt Nam, trong đó có vợ chồng chúng tôi.

Xin mời thưởng thức Youtube Minh Sương Lam vui Tết 2018 với Cộng Đồng Việt Nam Oregon qua link dưới đây:

[Minh Sương Lam vui Tết 2018 với Cộng Đồng Việt Nam ... - YouTube](#)

▶ 10:20

https://youtu.be/RUXH_4xHia8

Ngày Mồng 9 Tết chúng tôi đến vui Tết với Nhóm Music and Friends, những người yêu âm nhạc sinh hoạt trong thân tình bạn hữu "hát cho nhau nghe".

Do một duyên may tốt đẹp, người viết được quen với Nhóm này qua thân tình của trường nữ Thầy HTP, thuộc Nhóm Thân Hữu Điện Lực Việt Nam Hải Ngoại. Nhân dịp Xuân về Tết đến và tháng Hai là tháng Sinh Nhật của Thầy Phát là vị niên trưởng mà chúng tôi rất quý trọng, nên vợ chồng chúng tôi đến sinh hoạt với Nhóm Music and Friends để chung vui Tết và mừng sinh nhật của Thầy luôn.

Địa điểm tổ chức là The Beaverton Den Tualatin Hills Nature Park. Đúng là "giang sơn nào anh hùng nấy". Beaverton không phải là giang sơn sinh hoạt của người viết nên vợ chồng chúng tôi phải bị làm "con nai vàng ngơ ngác" đi lạc đường gần hơn 30 phút mới đến địa điểm tổ chức. Smile!

Bước vào phòng là thấy ngay một bàn thức ăn ngon lành đầy hương vị Việt Nam được bày dọn trên một chiếc bàn dài có chung hoa mai vàng, hoa đào đỏ của Tết Việt Nam.

Một sân khấu nhỏ được dựng cấp tốc để các ca sĩ trong nhóm lên ca hát, ngâm thơ, ca vọng cổ, kể chuyện vui trong tinh thần "hát cho nhau nghe" rất thân ái và ấm cúng.

Lại thêm nhiều niềm vui, thêm nhiều nụ cười đến với "những người không còn trẻ nữa" như chúng tôi khi Xuân về Tết đến.

Xin mời quý thân hữu cùng chung vui với chúng tôi cho thêm phần rộn ràng ba ngày Tết qua link dưới đây nhé.

[Minh Sương Lam vui Tết 2018 với Nhóm Music and Friends - YouTube](https://youtu.be/MKJzQBJ4PsE)

<https://youtu.be/MKJzQBJ4PsE>

Xin cảm ơn Nhóm Music and Friends qua sinh hoạt rất thân ái và nhạc sĩ Quách Vĩnh Thiện qua bài hát Tết Năm Nay rất vui vẻ này do nhạc sĩ sáng tác. Smile!

Mấy ngày trước chúng tôi cũng đã ăn Tết sớm với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Portland với một tiệc potluck ăn uống ngon lành do các hội viên đã "bếp nhà ta nấu" hoặc là "món ngon ta mua" thức ăn ê hề và cười nói rộn ràng với màn chơi "bầu cua cá cọp" đặc biệt nét văn hoá Việt Nam.

Xin mời quý thân hữu cùng vui với Nhóm SHNV Portland qua youtube dưới đây:

[Minh Sương ăn Tết 2018 với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt ... - YouTube](https://youtu.be/MKJzQBJ4PsE)

▶ 5:57

<https://youtu.be/MKJzQBJ4PsE>

Người viết kể lể dài dòng ở trên là hy vọng quý vị thân hữu quý mến của tôi hiểu rằng không phải "tuổi già là tuổi chỉ biết buồn" mà thôi đấy nhé. Bất cứ ở tuổi nào, chúng ta cũng có thể an vui hưởng thụ nét đẹp của mùa Xuân, của hoa lá cỏ cây, của âm thanh thơ nhạc, của nụ cười vui vẻ, v.v.

Người viết cũng thường nói với phu quân của người viết rằng: "Xin hãy sống lạc quan yêu đời một tí, bớt nghe những bản nhạc buồn rên rỉ, bớt đọc những bài thơ, bài viết thở than suốt suốt, trách mắng lẫn nhau, bớt xem những phim, hình ảnh hành động tàn bạo. Cuộc đời đã là bể khổ rồi, chúng ta cần phải vui lên mà sống, chứ thở than than thở hoài càng mang thêm bệnh nữa, chứ chẳng có lợi ích gì cả".

Người viết cũng từng đã "ba chìm, bảy nổi, chín cái lênh đênh" nhưng rồi cũng phải chấp nhận những

gì đã làm cho mình không vui, đứng dậy và tiếp tục đi tiếp vì không ai giúp mình bằng mình tự lo, tự giúp mình trước nhất". Không xem phim, xem hình ảnh tàn bạo để các chủng tử tàn ác đó không lưu trữ trong tiềm thức của mình chờ giờ xuất hiện.

Xin hãy vui mà sống với cái Tâm an lạc, nếu có thể được phút giây nào mừng phút giây đó. Bạn đồng ý với tôi chăng?

Chúc quý thân hữu Một Mùa Xuân An Lạc với nụ cười và cái Tâm hoan hỷ của Đức Phật Di Lặc.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN407-ORTB 819-22818)

XUÂN VÔ TÌNH

Đông duỗi tay, những mảng băng phủ trên ao hồ sông biển nứt nẻ trôi lênh bênh. Đông rùng mình, bao lớp tuyết trắng xóa trên đồi, trên nương tung rơi lả tả. Đông bước đi, những bước chân vô tình mà gây kinh hoàng cho sinh vật; thú hoang trốn biệt, chim chóc ẩn mình, cả những con sóc nhỏ thường vẫn nhờn như đùa chơi ở các ụ đất lùm cỏ nơi bờ biển hay công viên cũng phải dẫu thân.

Đông bắt lợc về nỗi ác cảm mà vạn vật dành cho mình. Họ ghét lòng Đông lạnh lùng, bàn tay Đông băng giá, những lúc Đông khóc mướt đến tê tái, và hơi thở Đông phà rét buốt cả cỏ cây. Họ còn ghét Đông vì cho rằng Đông đã gieo rắc mưa gió bão bùng, băng phong tuyết vũ khắp cùng trời đất làm cho người vật phải lạnh cóng, cây cối không muốn mọc, hoa đẹp không thềm nở, chim chóc giận lẫy không thềm ca. Đông biết làm sao được khi mặt trời trốn lánh Đông qua tuốt phía Nam xa xôi kia! Có ai hiểu được nỗi lòng của Đông đâu? Có ai hiểu được chính vì cái mặt trời quái ác ấy mà Đông đã bị mang bao nỗi oan trái nhục nhằn! Không phải bao giờ lòng Đông cũng lạnh. Đông cũng muốn cười tươi theo cùng với những tia nắng vàng mà mặt trời tinh nghịch thả xuống không gian khi thỉnh thoảng chơi trò trốn tìm từ Bắc qua Nam. Đông đã từng ươm cho nhiều giống cây đâm chồi để rồi khi Xuân đến nảy lộc, ra hoa sinh quả. Cũng nhờ Đông mà nhiều giống cây có trái, cung ứng cho mọi loài. Có ai chưa từng thấy những cánh đồng lúa xanh rì, có ai chưa từng thấy những cây ổi đầy trái, cây đào đầy hoa, cây thông xanh ngắt, và bao nhiêu cây cỏ vẫn cười đùa trong gió Đông? Thế mà người ta vẫn làm ngơ như không biết! Đông cũng nghe tiếng thở than của những kẻ cơ hàn cơm không đủ ăn áo không đủ mặc. Đông cũng nghe nhức nhối con tim vì những thảm cảnh của trần gian như chiến tranh, tai nạn, và bệnh tật, nhưng đồng thời Đông cũng nghĩ rằng nhờ có đông lạnh mà loài người mới biết được sự ấm cúng khi được ngồi bên bếp lửa hồng đang reo vui tí tách, và có cơ hàn một thuở thì mới thấy giá trị của cuộc sống để cố mà vươn lên. Tuyết trắng phủ đầy khắp nơi cũng làm cho cảnh sắc thêm đẹp, và hơi lạnh của Đông dù sao cũng góp phần vào việc bảo vệ cho thực phẩm khỏi bị thối rữa và mạng sống sinh vật được bảo tồn. Chính Đông phải chịu đựng nhiều hơn tất cả. Trời bắt công với Đông; bắt bản thân Đông lạnh lẽo. Cả con người cũng bắt công với Đông; luôn lánh xa Đông; đay nghiến Đông bằng những lời thở than trong thơ, văn, nhạc, họa. Họ còn ví Đông với những gì vô tình và vô nhân nhất trên cõi đời. Khi một người vô cảm liền bị gọi là lòng lạnh, một kẻ giết người lại được cho là máu lạnh. Họ không nhớ những lúc bị đau, họ thường áp đá lạnh cho đỡ đau, những lúc bị nóng sốt, cái lạnh cũng giúp họ giảm thân nhiệt rất nhiều. Họ còn quên rằng nhờ Đông mà họ có kinh nghiệm với những thay đổi của thời tiết, thời gian của ngày Đông Chí mà ngày thật là ngắn, đêm thật là dài vào tháng 12 khi mà họ thấp đèn hoa rực rỡ, hát những bản thánh ca vô tiền khoáng hậu, tung bừng đón mừng ngày đại lễ Thiên Chúa Giáng Sinh. Bao nhiêu địa danh đã được thiên hạ biết đến nhờ có băng giá của Đông, vậy mà chẳng ai khen thưởng hay an ủi lấy một câu cho Đông đỡ tủi! Ai đã tạo ra bao nhiêu thú vui ở Hồ Big Bear để người ta có thể trượt tuyết, có thể ngắm cảnh tuyết rơi đẹp tuyệt vời? Những xứ lạnh như Nga Sô, Trung Quốc, Đức Quốc, Thụy Sĩ, v.v. đã từng dùng máu thịt của Đông (mà người ta gọi là tuyết và nước đá) để tạo ra những công trình mỹ thuật và kiến trúc tuyệt vời. Ngoài Hội Tuyết Sapporo của người Nhật, Hội Mùa Đông Quebec của Gia Nã Đại, Hội Tuyết Oslo của Na Uy, thì còn Hội Tuyết Băng Quốc Tế hằng năm ở Harbin, Trung Quốc nơi mà Đông thường trú ngụ rất lâu. Kể từ khi hội tuyết này được thành lập, đã có 21 lần những nhà kiến trúc mỹ thuật của nhiều quốc gia tụ tập lại đây để phô trương tài nghệ của họ. Kết quả là Harbin đã thành một thành trì bằng băng tuyết còn rực rỡ huy hoàng hơn các vương quốc trong chuyện thần tiên. Những cung điện, đền đài, lầu son gác tía, xen lẫn với những kiến thiết khoa học quy mô tân tiến và bao nhiêu hình tượng lạ kỳ vĩ đại hấp dẫn biết bao du khách, thiên hạ đến chiêm ngưỡng hằng năm! Còn biết bao nhiêu người sống ở những miền nóng hằng ước mong được một lần thấy tuyết bay lả tả trong không gian, lợp các mái nhà, treo trên cành cây ngọn cỏ, để thấy được sắc trắng ngần tinh khiết của những gì mà họ thường dùng để ví với tình yêu thanh cao của họ. Những người này chắc hẳn

cũng không muốn sống những ngày mặt trời thiêu đốt thân thể họ đến chảy mỡ và trăm hoa của họ bị cháy khô.

Sau những ngày nóng tháng hạn mà Hạ hung dữ đã đồng lõa với mặt trời để thiêu đốt thế gian, sau những lúc bị ám đạm xơ xác do Thu bệnh hoạn mang lại, Đông nghĩ rằng tất cả cần được an ủi. Nào phải là Đông có ác ý gì cho cam? Đông chỉ muốn dùng hàn khí của mình để áp ủ và bảo vệ cho tất cả được sinh tồn, và cũng mong mình có khả năng xoa dịu đi những thương tích và bệnh tật mà Hạ và Thu đã để lại đó thôi. Thế mà ai cũng than phiền, ghét hận Đông. Mặt trời lánh xa Đông không nói, cả trăng sao cũng lu mờ vì Đông và bầu trời đêm cũng mịt mờ như đang mang tang chế.

Đông đâu có muốn thế; Đông rất yêu trời, đất, sông biển, cây cối, hoa cỏ, muông thú, chim chóc. Đông rất muốn thấy trời trong mây trắng, cây cỏ tươi xanh, hoa đẹp muôn màu, muông thú chạy nhảy, chim chóc ca vang, cá lội dưới hồ. Đông chỉ được nghe mà chưa hề được ngắm các loại hoa xuân như tường vi, thạch lựu, hồng côm, kim tiền, mẫu đơn, đào tiên, cổ mai, hoàng lan, bạch cúc, thược dược, thủy tiên và hoa mơ, hoa mận mà người ta vẫn hay nói đến khi ngân nga bài *Gái Xuân* chờ đợi Xuân về. Những buổi giao mùa, qua tiếng chim kể chuyện, hoa bướm vui đùa, gió lùa tin mới, Đông biết được có một nàng Xuân yêu kiều diễm lệ vẫn thường đến thay thế Đông hằng năm. Đông cảm thấy mình cũng yêu Xuân, vẫn hằng mơ ước được nhìn ngắm Xuân một lần rạng rỡ bước vào đời với môi cười say đắm, với hoa xuân muôn màu tươi thắm giữa bầu trời đầy nắng huy hoàng ngát hương xuân, tha thướt với xiêm y xanh mượt lướt là trái dài trên đồi cao đồng rộng. Thế nhưng, Xuân chưa đến thì Xuân đã cho đội tiên quân của Xuân đi trước dẹp đường đuổi Đông đi. Chúng dùng những cành non vừa mới nhú quất lên mình Đông, dùng bầy nhạn la hét vang trời khùng bố tinh thần Đông, rồi còn lôi kéo thêm mặt trời đồng lõa với những làn roi vàng chóc để xé da xé thịt Đông nữa. Chưa chi Đông đã bị đánh tã toi không còn manh giáp. Dù cho Đông có khóc lóc van xin mấy đi nữa thì Xuân cũng cứ thần nhiên ngoảnh mặt làm ngơ. Đông chỉ đành đứng xa mà nhìn, đành phải ra đi mang theo bao đau thương hờn tủi, và mãi mãi vẫn chưa một lần được hội diện mỹ nhân. Trời đất vô tâm, lòng người ác cảm với Đông không nói. Nhưng Xuân trẻ, đẹp, đài các mà sao Xuân vô tình thế? Xuân ơi!

Ái Hoa

THU HOÀI NIỆM

“Ngoài hiên giọt mưa thu thánh thót rơi, Trời lắng u buồn mây hắt hiu ngừng trôi...: Đó là câu mở đầu trong bài *Giọt Mưa Thu* của Đặng Thế Phong. Bản nhạc này đã trở thành bất hủ trong lòng người cùng với tên tuổi của nhà nhạc sĩ (yêu mệnh). Trong ý nhạc người nghe đã cảm nhận được những gì mà nhạc sĩ đã cảm nhận; khi giọt mưa thu lất phất rơi xuống giữa đất trời; nhuộm vàng cây cỏ gây nỗi buồn mênh mang cho nhân thế; những người có người yêu thêm tha thiết nhớ, những kẻ cô độc càng thấy cô đơn, những ai bị phụ tình càng thêm u hoài, và cả vạn vật cũng nhuộm màu ủ rũ.

Thu là một nhân cách hóa mà loài người tùy theo tâm trạng có thể diễn dịch ra thành nhiều tính cách; là u sầu buồn bã khi nhìn mưa thu rơi tầm tã; võ vàng bệnh hoạn khi nhìn lá úa ngoài sân; chia ly chết chóc khi cây cối trơ cành; lãng mạn nên thơ khi ngắm vàng trăng tròn vành vạch lơ lững giữa trời; yên tĩnh êm ả khi thời tiết ôn hòa mát mẻ; là vui vẻ khi học sinh tái ngộ bạn bè sau ba tháng hè xa cách. Thu là đề tài cho bao văn nhân thi sĩ có cảm hứng sáng tác vô vàn tuyệt phẩm. Riêng đối với Nàng, thu là hoài niệm của một sai lầm từ tuổi học trò gây cho Nàng một niềm ân hận mãi đến bây giờ vẫn chưa phai.

Năm ấy Nàng vừa 16 tuổi, cái tuổi trăng tròn đẹp như mộng, xinh như mơ. Nàng đã biết yêu thầm nhớ trộm những gương mặt thông thái của các thầy giáo trong lớp hay dáng vẻ đẹp trai của những chàng sinh viên thoáng gặp trên đường, nhưng vẫn còn rất ngu ngơ, vẫn còn chưa biết vì sao mà đàn bà có bầu và đứa con từ đâu mà chui ra. Những lúc phải đi trên xe buýt đụng chạm với người khác phái, nàng cứ sợ sẽ bị mang bầu nên về nhà cố lấy tay ép bụng xuống để khỏi bị chữa hoang.

Vừa khi học hết lớp đệ tứ của trường Mai Khôi, một trường chỉ có học trò con gái do các Soeurs Dòng Phú Xuân mở ra bên Gia Hội, vì trường hết lớp nên Nàng phải vào lớp đệ tam của trường Bình Minh, một trường tư thục hỗn hợp nằm trên đường Lê Lợi. Ngược lên phía bắc của trường này, qua khỏi bệnh viện Toàn Khoa Huế là các trường Đồng Khánh, Quốc Học, trường Luật, và trường Pellerin. Nếu đi về hướng nam trước khi đến Đập Đá Vĩ Dạ (địa danh trong bài Đây Thôn Vỹ Dạ của Hàn Mặc Tử.), gần cầu Trường Tiền là các trường Đại Học Sư Phạm và Văn Khoa. Địa thế của trường thật là thơ mộng, đứng trên lầu có thể nhìn thấy xa xa phía sau là đỉnh Ngự Bình với mây trắng vẫn lơ bay trong những ngày đẹp trời. Tiền diện nhìn ra Hương Giang, hai bên đường là những hàng cây phượng vĩ cổ thụ mà mỗi khi hè về đầy hoa đỏ rực dưới ánh nắng gay gắt, bắt lũ ve sầu phải kêu vang. Song song với hàng phượng vĩ hai bên đường là bờ sông được trang trí bằng công viên, những bồn nước, vườn hoa, cây cảnh, tượng cẩm thạch, và những ghé đá để khách nhàn du có thể nghỉ chân ngắm cảnh và ngắm giòng sông nổi tiếng ngát hương hoa. Bên kia giòng sông Hương là cột cờ Phú Vân Lâu, Cửa Thượng Tứ, Thành Nội, song song với giòng sông là đường Trần Hưng Đạo, với cầu Trường Tiền nối lại hai bờ đưa ta đến phố xá và chợ Đông Ba của thành phố Huế mộng mơ. Và thành phố Huế mộng mơ có Kinh Thành, cung đình Huế, nơi lưu giữ tinh hoa nghệ thuật và di tích đẹp đẽ của nhà Nguyễn, vương triều cuối cùng của nước Việt. Cũng vì Huế là Cố Đô nên dân Huế phần nhiều là hậu duệ gần xa của hoàng thất và công hầu khanh tướng, quen với lối kiêu cách đài các trong cách ăn uống, đi đứng và nói năng. Dân Huế chịu nhiều thiên tai bão lụt nên rất nghèo, nhưng đi ra ngoài ai cũng áo quần rất tươm tất, cả cô lái đò hay bà bán xôi chè hột, vịt lộn dạo ngoài đường cũng mặc trên người chiếc áo dài cổ truyền tử tế. Vì là con đường chung của nhiều trường học nên vào ngày tựu trường thì “ngựa xe như nước, áo quần như nêm.” Đó là dịp cho con gái diện vào người những bộ đồ lượt là trắng tinh mới mẻ, đôi guốc gỗ cao gót kiêu cách, những chiếc nón bài thơ có ép những danh thi thắng cảnh rất mỹ thuật. Cũng như mọi nữ sinh khác, Nàng cũng đội nghiêng trên mái tóc óng ả dày như mây một chiếc nón bài thơ mà nghe đâu mẹ đã đặt làm ở Nam Phổ. * Bọn nam sinh nhân dịp này cũng ăn mặc rất tươm tất. Thời đó không còn là thời đại “xe ngựa” nên nam thanh nữ tú người thì cỡi xe đạp kẻ thì đi bộ, nườm nượp đổ đến từ các ngã Nam Giao, Kim Long, Nguyệt Biều, An Cựu, Vỹ Dạ, Đập Đá, Thành Nội, Đông Ba, Gia Hội. Cầu Trường Tiền Sáu Vài 12 nhịp Em Qua Không Kịp* nên các học sinh, sinh viên từ bên Thành Nội hay Cửa Thượng Tứ phải lên chuyến đò ngang từ Bến Văn Lâu qua sông để đến trường. Hàng ngàn người đẹp áo trắng có mái tóc huyền mượt mà thướt tha uyển chuyển trên các ngã đường! Trông chẳng khác nào hàng ngàn tiên nữ trong đôi cánh trắng đang múa khúc Nghê Thường giữa hội hoa, thướt tha bên dòng nước Hương Giang mờ mờ làn sương mai dưới ánh nắng vàng dịu của trời thu êm ả nơi hạ giới. Trên cao thì chim chóc chuyền cảnh ca hát véo von và trên cao nữa có những đám mây xanh, xám, trắng lững lơ bay. Cả đất trời đều xôn xao như Thần Kinh đang mở hội. Đã quen với sự nề nếp của các trường nữ do các Soeurs cai quản nên lúc đầu Nàng cảm thấy rất ngỡ ngàng khi phải hằng ngày chung đụng với bạn học con trai ồn ào ngổ ngáo. Tuy nhiên nhờ các lớp học của trường này được phân chia nam nữ ngồi riêng hai bên nên dần dà Nàng cũng quen với hoàn cảnh mới. Có thêm bạn mới cũng là một điều Nàng cảm thấy rất vui.

Một ngày không lâu sau bữa tựu trường, khi Nàng vừa bước vào lớp thì bỗng nghe thấy tiếng con trai phía bên kia xướng lên: "Hoa Huệ trồng ở vườn hoa đường Nguyễn Huệ, thành phố Huế..." Bắt đầu chỉ một tiếng, sau đó nhiều đứa hòa theo, ồn ào đến nỗi thầy giáo phải la át đi: "Yêu cầu các em giữ trật tự trong lớp!" Nàng sượng trân cả người, may mà chỗ ngồi bàn đầu rất gần nên đành phóng mình vào ngồi phịch xuống ghế. Nếu có thể bỏ học thì Nàng đã bỏ ngay lớp ấy mà đi rồi, nhưng tiếc thay ngoài trường này ra thì chẳng còn trường trung học đệ nhị cấp nào nữa để đi học! Muốn vào Đồng Khánh thì phải thi vào từ lớp đệ Thất, nhưng ba mẹ khi đó muốn Nàng học trường các Soeurs nên đến lúc này đành chịu. Thật ra, chẳng hiểu sao đến tuổi ấy hề thấy con trai là Nàng mắc cỡ. Trước kia, khi còn học tiểu học, những năm không ở nội trú, Nàng đâu có phân biệt con trai con gái gì đâu. Con trai rú đánh "căn cù u trán" thì Nàng nhào vô đánh căn, con gái rú nhảy dây thì Nàng nhập bọn nhảy dây. Thành tích là một cái sẹo tròn rất sâu ở trên má phải do bị cái căn gỗ đánh vào và một cái sẹo dài nơi cổ chân trái vì nhảy dây bị thương nặng đến giờ vẫn còn đây.

Hàng ngày khi đi học Nàng không hề nhìn ngang nhìn ngửa, chỉ thẳng một đường đến trường rồi khi tan học thì lên xe về nhà, không hề biết là hàng ngày vẫn có người đạp xe theo sau mình... Dĩ nhiên nhà Nàng đứng ở đường Nguyễn Huệ, từ trường học chỉ mất khoảng 10 phút đi trên đường Lê Lợi, queo qua đường Trần Thủ Khoa là đến nhà. Đường Nguyễn Huệ là một đại lộ chạy dài từ An Cựu song song với đường Lê Lợi và khúc cuối bị cắt ngang bởi con đường dẫn đến trường Bình Linh (Pellerin). Hai bên đường cũng trồng đầy những

cây phượng vĩ cổ thụ. Cây cao và to nên dù bây giờ đã hết hè mới chớm thu nên ngoài những bông hoa nở muộm và những chùm trái non lủng lẳng cũng còn nhiều cành lá, bóng rợp đủ che mát hai bên đường lớn ban ngày và làm nơi gặp gỡ lý tưởng cho các cặp tình nhân tình tự ban đêm. Từ ngoài cổng đi vào nhà cũng mất chừng hai chục mét và lại có tường cao che kín, trong ngoài khó nhìn thấy nhau, thế nên Nàng không thể biết được có người con trai si tình hàng đêm vẫn đứng dưới gốc phượng ngóng trông Nàng.

Một đêm kia khi gia đình đang ăn tối, em trai Nàng từ bên ngoài chạy vào phòng ăn giao cho Nàng hai tập sách trình bày rất mỹ thuật. Nhìn qua thấy tên sách là Bài Ca Si Tình I và Bài Ca Si Tình 2, đề tặng Hoa Trắng Mây Rừng, và tên tác giả là Ái Đình. Nàng hỏi em trai: "Những sách này em lấy ở mô rứa?" Em trai vừa chỉ tay ra ngoài vừa đáp: "Cái anh tề nhờ em đem vô cho chị đó." Trong khuôn viên nhà Nàng có 2 người con gái láng giềng nổi tiếng đẹp, Hương, nữ sinh Đồng Khánh và Thương, nữ sinh Bán Công. Nàng hỏi em: "Có phải người ta đưa lộn nhà mình không?" Nàng chẳng biết ai có cái tên quá ngộ là Hoa Trắng Mây Rừng. Nàng cũng chẳng biết ai tên là Ái Đình, chỉ có anh của Hương, là tên Đình mà thôi. Nàng chưa hề quen biết một đứa con trai nào, nói gì đến thi sĩ. Vì tính hay mắc cỡ nên dù ở cạnh nhà nhau Nàng và anh Đình ấy chỉ chào hỏi qua loa khi gặp gỡ, không biết gì về anh ấy hơn ngoài cái tên Đình, anh của Hương đang học luật. "Chắc là anh Đình ấy cũng hay mắc cỡ như mình nên nhờ người mô đó ở bên ngoài đưa vô cho mình để làm quen!" Nàng nhủ thầm. Thế rồi Nàng cứ đinh ninh Ái Đình là anh Đình. "Chắc anh Đình lấy biệt hiệu là Đình, để dấu lộn chút xíu cho hay. Anh Đình người Bắc, đẹp trai, ít nói, có vẻ dễ thương, mình cũng nên viết ít hàng hồi âm anh ấy. Nhưng khi người ta là thi sĩ, làm hơn 100 bài thơ tặng người yêu đem khoe với mình, còn mình thì từ trước đến chừ chỉ có vớ vẩn vài ba bài làm cho báo nhà trường lúc còn đi học đệ thất, đệ lục, làm răng làm nổi thơ cho ai? Thôi cứ viết vắn xuôi quách!" Nàng luôn mặc cảm mình là đứa con gái tầm thường đủ mọi mặt, nên có bao giờ dám tưởng có người đã yêu mình đến nỗi cảm tác thành hàng trăm bài thơ. Lúc đó nếu có ai khen nàng đẹp thì Nàng chắc chắn sẽ nghi người ta bị cận thị nặng hay lé mắt chứ không khỏi. Thế là nàng kêu em trai mang giao cho anh ấy một lá thư viết theo giọng Bắc đại ý như sau:

"Anh Đình thân mến,

Em rất xúc động khi nhận được hai tập thơ anh gửi. Những bài thơ đầy cảm xúc trong hai tập thơ cho em thấy tình yêu của nhà thơ đối với người con gái kia thiết tha sâu đậm biết là chừng nào! Em cũng muốn gửi lại cho anh ít bài thơ để cảm ơn, nhưng rất tiếc là một bài bây giờ em cũng không làm nổi, có cố gắng cũng chỉ làm trò cười cho anh thôi. Vậy xin anh nhận những giọng vắn xuôi này nhé!

Có phải anh là tác giả của hai tập thơ này không? Người con gái trong hai tập thơ là ai thế? Người con gái đó chắc là đẹp lắm, hiền lành, trong trắng, và dài các lắm mới có thể làm cho họ (hay anh?) trở thành thi nhân và sáng tác ra nhiều bài thơ như thế nhỉ? Em thích nhất là bài này:

HOA TRẮNG MÂY RỪNG

*Hỡi em gái mang tên loài Hoa Trắng!
Thoạt nhìn em anh cứ tưởng mình mơ.
Bước chân em nhẹ êm như tiếng tơ,
Mà gõ xuống tim anh nhiều xao động.*

*Đôi mắt em là trời sao sông thăm,
Tóc Mây Rừng như cột mốc tơ vương.
Đường em đi là lối nhớ đường thương,
Đưa anh đến cổng trường em đi học.
Anh làm bóng để em đừng bắt gặp,
Gã con trai đang say đắm yêu em.
Hễ mỗi lần liếc mắt thấy em nhìn,
Là anh thấy tim mình như ngừng đập.
Hỡi em gái mang tên loài Hoa Trắng!
Thời gian ngừng, mãi ngấm bước em qua.
Tà áo em sáng rực cả hiên nhà,
Cả lớp học tung bồng khi em đến.*

*Trong mắt em, một cõi trời huyền diệu,
Từ dáng em thấy vạn nét kiều sa.
Đường em đi trái nhung lụa mượt mà,
Cho anh bước vào khung trời hoa mộng.
Từ gặp em, anh như cơn gió lộng,
Quyện chân em theo từng bước vắn vương.
Vì yêu em thao thức suốt canh trường,
Mong ngày đến nhìn em cho đỡ nhớ.
Anh lặng lẽ theo em vào trong lớp,
Mãi mê nhìn từng dáng nét ngây thơ.
Sao hôm nay lòng anh bỗng thần thờ,
Khi em nói, em cười cùng người khác.
Rời lớp học lòng anh buồn man mác,
Vòng xe quay đã lạc mất đường về.
Mắt mở to mà hồn chẳng thấy gì,
Chi Hoa Trắng, Mây Rừng vương ngập lối.*

*Anh thấy em học thơ nhanh chưa? Em học thuộc lòng rồi ghi lại đó. Anh đọc lại xem có đúng không nghe!
Một lần nữa xin cảm ơn anh, anh Đình thân mến.
Ngọc Huệ”*

Ngay sau khi em trai vừa đưa thư qua thì Hương chạy qua để thanh minh với Nàng liền. Hương vừa cười vừa bảo rằng: “Anh Đình chưa từng làm thơ thì lấy đâu ra thơ mà gửi cho bồ?” Nhìn mặt cô ta lúc đó, Nàng thấy có vẻ cười nhạt, như thể muốn bảo rằng: “Sức mấy mà anh tôi để mắt đến bồ! Bồ không xứng đâu.” Sẵn có mặc cảm mình là quê mùa xấu xí, Nàng ngượng chín người khi bị ‘bé cái nhâm’! “Mình, con gái mà khi không đi gửi thư cho con trai. Có khác gì mình đi “cua” anh ta đâu? Bây giờ bị khinh, bẽ mặt thật!” Để bớt mắc cỡ nàng đành đưa cho Hương xem hai tập thơ ấy. Thú thật là từ sau khi đình ninh rằng anh Đình là người tặng mình thơ thì Nàng đã để cho lòng rung động theo thơ, lỡ cảm phục ai kia mất rồi! Khi biết ra đó chỉ là một sự hiểu lầm, nhất là vì vậy mà tự ái bị tổn thương thì Nàng đâm ra bản khoăn ray rút tức giận vô lý, không chịu tự trách mình đã không chịu tìm hiểu trước mà lại trách kẻ đã gửi hai tập thơ là vô duyên. Lúc đó Nàng đâu ngờ chính mình là đối tượng.

Bị gia đình bắt vào ở nội trú liên tục trong những trường công giáo, hết trường Jeanne D’Arc đến trường Mai Khôi nên đến từng này tuổi ngoại trừ những lúc thương mây khóc gió Nàng chưa biết gì về chuyện đời, chưa từng trải những oái oăm về tâm lý, chưa hề có kinh nghiệm yêu đương. Bao năm ăn học ở các trường Công giáo, Nàng chẳng thành Em Hiền Như Ma Soeur* được mà chỉ gây thơ ngu ngơ chuyện đời như họ. Thế nên tên thi sĩ này vô tình vô phước đã trở thành nạn nhân của một đối tượng ngu ngơ nhất trần đời. Lúc đó, Nàng chỉ như một đứa con nít khi giận dỗi, chỉ muốn túm lấy người làm mình giận mà đấm cho đã tức hay chửi cho hả giận.

Trong nỗi ám ức Nàng nhất quyết muốn tìm ra thủ phạm. Nàng để ý thấy rằng những lúc đi học, hay khi đi nhà thờ cùng với ba mẹ luôn luôn có một đứa con trai âm thầm theo sau nàng xa xa. Hình như anh ta đã đi theo Nàng như thể từ lâu chứ không phải chỉ vừa mới đây. Thịnh thoảng khi phải đi ra ngoài về tối, nàng còn thấy anh ta đứng dưới gốc phượng ngoài đường nhìn chằm vào nhà. Một chiều kia Nàng ngẫu nhiên thấy anh ta đang ngồi cùng lớp học, đang nhìn mình đăm đăm. Con gái khác chẳng biết sao, riêng mình, khi nào thấy gã con trai nhìn mình với vẻ si mê thì Nàng sợ hãi lắm, có cảm giác ghê ghê. Chẳng biết có phải là bệnh hay không, nhưng tâm trạng của Nàng lúc đó là như thế. Nàng "bị" theo đuôi, lại "bị" tổng tình" để đến nỗi phải hiểu lầm và mang xấu với hàng xóm đều do cái tên này đây, thế nên anh chàng này thật là đáng ghét!

Nhờ có ba cô bạn cùng lớp chống lưng, sắp xếp nên cuối cùng nàng cũng mặt đối mặt với anh ta ngay ngoài lớp học. Vì vẫn chưa chắc có phải y không nên nàng hỏi dò: "Xin lỗi! Anh có phải là Ái Đình không?" Với một chút lúng túng vì hơi bất ngờ, nhưng ánh mắt sáng lên niềm vui (chắc vì tưởng được Nàng làm quen.) Ngừng đầu lên, đưa đôi mắt si tình nhìn Nàng, anh ta đáp nhỏ nhỏ: “Phải...” Xung quanh có những tiếng la ó

“Lan Huệ sầu ai Lan Huệ héo, Lan Huệ sầu đời trong héo ngoài tươi.” Một tên khác khuyến khích anh ta: “Ê anh Đình, ráng hái cho được hoa Huệ ở đường Nguyễn Huệ đó!” Rõ ràng chính tên ni đã la lớn trong lớp bữa đó chứ còn ai! Con giận không biết từ đâu kéo tới làm tính hay e lệ mắc cỡ thường ngày biến mất, và như bị một tên phù thủy ở trong người thôi thúc, nàng thét lên: “Ai cho phép anh đi theo tui hoài làm cho người ta cười tui? Tại anh gởi thơ cho tui mà người ta hiểu lầm tui làm tui xấu hổ muốn chết. Từ nay anh không được đi theo tui nữa nghe không?” Nếu tìm được thêm bất cứ tội danh gì thì có lẽ Nàng cũng đổ luôn lên đầu anh ta nữa. Nghe tiếng thét, nét vui vẻ trên mặt anh ta biến mất. Anh ta nhìn vào mặt Nàng với một cái nhìn kỳ lạ khó tả (có thể là vỡ mộng vì nhận ra có con mẹ phù thủy ẩn trong người Nàng). Cúi đầu nhìn xuống như kẻ tội đồ nhận tội; rồi quay người lầm lũi bước đi giữa sự cợt đùa của bao nhiêu học sinh cũng vô tình, vô ý thức như Nàng đang đứng xung quanh. Có thể nói tính tình Nàng lúc đó chẳng khác gì mấy so với những năm còn học tiểu học, miệng rất muốn mắng người ta là “Đồ mất dạy!” như những khi không may bị bọn con nít cùng trang lứa đánh cắn trúng người chảy máu u đầu.

Kể từ ngày ấy Nàng không còn thấy người ấy theo vào lớp hay làm cái đuôi đi theo mình mỗi khi đi lễ nữa. Nàng học tiếp ở trường Bình Minh suốt hai năm liền cho đến khi đậu Tú tài I. Vì Đồng Khánh năm đó không có chỗ cho học sinh mới nên học sinh từ trường ngoài phải vào trường nam Quốc Học để học lớp đệ nhất. Nàng có bạn gái ở Đà Nẵng rủ rê nên xin vào học Phan Chu Trinh thay vì Quốc Học. Trở về Huế thi xong Tú tài II và lên đại học, rồi trở lại Đà Nẵng đi làm hè cho Lãnh Sự Quán Hoa Kỳ, gặp ý trung nhân rồi lấy chồng. Qua 5 năm rông rã nàng chẳng một lần nhớ đến gã con trai đã từng bị nàng si nhục mùa thu năm ấy. Mãi đến một ngày, khi nàng đang mang thai đứa con đầu lòng được vài ba tháng, lúc đang lựa mua trái cây trong Chợ Vườn Hoa ở Đà Nẵng, tự nhiên có cảm giác như có ai nhìn ở sau. Nàng nhìn lui và thoáng thấy ai như người ấy trong bộ đồ nhà binh vừa ẩn mình sau một cây cột xa xa. Năm tháng đã giúp nàng khôn lớn, biết suy nghĩ biết phân biệt phải trái hơn, và sự gặp gỡ người xưa dù thoáng qua đã nhắc nhở nàng về hành vi nông nổi lúc trước... Từ đó nàng cảm thấy xấu hổ và ân hận lạ kỳ. Người ấy từ bấy đến giờ chắc hẳn vẫn dõi theo Nàng từng lúc và chắc hẳn đã rất đau lòng khi nhìn thấy Nàng đi lấy chồng. Từ trong radio tiệm ăn nào đó văng vẳng có tiếng ai hát bản nhạc *Tà Áo Cưới* của Hoàng Thi Thơ, “Tôi đi trong nắng thu vàng ủa... Gió hơi làm sao bết lạnh lòng? Ôi buồn làm sao em có nhớ thu nào? Nắng để lòng tôi với quạnh hiu...” Giọng ca nam trầm trầm, điệu nhạc Bolero thiết tha và lời thơ hàm chứa bao cay chua, cam chịu của một người nhìn người mình yêu tha thiết đi về nhà người trên con đường hoa đầy xác pháo đỏ như màu máu của con tim khi tình yêu bị tan vỡ làm. Nàng liên tưởng đến chuyện xưa mà nước mắt rung rung.

Bằng đi một thời gian, một đêm kia bỗng nhiên chồng nàng bắt đầu có những cử chỉ thật quái đản; ông ấy đột ngột thức dậy đi tìm dao kéo và chạy quanh nhà để tìm “ma”. Ông ấy bảo rằng trong nhà có một con ma cứ rình rập và nhòm ngó ông ấy. Ông ấy hỏi Nàng có từng gây thù chuốc oán với một quân nhân nào không, trước kia có người yêu là lính không... Làm như là vì ghen tức mà hồn ma nào đó đi theo phá phách ông ấy vậy. Nhìn thấy chồng như vậy, nghe chồng hỏi như vậy, Nàng sực nhớ đến hình ảnh của người con trai mặc quân phục mà nàng bắt gặp hôm ấy, người con trai si tình mà nàng đã từng mắng mỏ độ nào... Chẳng lẽ người ấy đã vì bị tổn thương quá nặng nên đăng lính và đã gặp chuyện không may rồi sao? Nàng tự hỏi, cảm thấy sợ hãi, và rồi từ đó tâm trí cứ bị ý nghĩ đó ám ảnh hoài. Nỗi ám ảnh và ân hận càng nặng nề hơn khi Nàng lục tìm khắp chốn vẫn không tìm ra hai tập thơ mà Nàng vẫn từng cất kỹ. Hình như người ấy đã lấy chúng đi theo mất rồi!

Chồng nàng nhiều khi trở thành như kẻ điên khùng, hành hạ Nàng đến thất điên bát đảo. Đến lúc này Nàng càng tin rằng mình đã bị Trời trừng phạt vì tội đã đối xử quá tàn nhẫn với kẻ khác. Những khổ đau vì tình yêu trong mấy năm qua đã cho Nàng kinh nghiệm để hiểu nỗi khổ to lớn như thế nào khi yêu một người mà bị người chối bỏ, hoặc bị người yêu chửi mắng phũ phàng. Bao nhiêu người đã vì thất tình mà quỵ sinh! Chợt nhớ đến những câu thơ khác trong hai tập thơ *Bài Ca Sĩ Tình* như “Vì yêu em... Vì yêu em thế thiết... Nên bây chừ tôi đến công viên, nghe tơ lòng thốn thức...” Ý tứ và lời thơ trong những câu này bày tỏ một mối tình tha thiết sâu đậm đáng tôn trọng biết bao, thế mà Nàng đã đang tâm si nhục người thơ.

Với muôn vàn ân hận, Nàng mong người ấy vẫn còn ở trên đời, ở đâu đó để Nàng được ngỏ lời xin lỗi. Nàng rất mong người ấy hiểu bao nhiêu năm qua nàng đã ăn năn sám hối từng ngày! Nàng biết một câu xin lỗi không đủ xóa tan nỗi ân hận trong lòng mình, không thể đền bù được những đau khổ mình đã gây ra cho người.

Nàng đã đọc được đâu đó câu này: “Nguyện thiên hạ hữu tình nhân đô thành quyến thuộc. Thị tiền sinh chủ định sự mạc thác quá nhân duyên.” Nàng muốn mượn câu này để cầu chúc rằng con tim của những người yêu nhau sẽ cùng chung nhịp điệu khi gặp nhau, đừng có chuyện yêu đơn phương. Nếu không may, không thể kết thành quyến thuộc thì cũng không nên đau lòng, vì kiếp này không duyên nợ. Riêng phần con gái, sẽ hiểu và thông cảm “Làm hoa cho kẻ yêu hoa hái, làm gái cho người quân tử theo”, đừng quá tàn nhẫn khi từ chối tình yêu của người khác, để đừng bị mang nặng ân hận về sau như Nàng. Nếu mà người ấy lúc trước cứ kiên nhẫn theo Nàng, đừng có âm thầm bỏ đi thì biết đâu...

Ngoài hiên những giọt mưa thu vẫn đang thánh thót rơi để nhuộm vàng cây cỏ và làm úa không gian. Chẳng bao lâu nữa lá của nhiều loại cây phong, Mullberry, cây Diệp, cây Hồng ở San Diego sẽ theo Thu Già trở vàng, trở đỏ phô trương những màu sắc rực rỡ trước khi rời cành để cùng bao nhiêu cây cối khác trở thành tro bụi. Trời thu hiu hắt trong buổi chớm thu hôm nay như đang làm sống lại trong ký ức Nàng hồn thu của năm nào trong những đôi cánh trắng trắng cả một trời, e ấp trên khắp các nẻo đường trên đất Thần Kinh, cùng những đàn bướm đủ màu thi nhau ve vãn các nàng hoa xinh đẹp mỹ miều bên bờ Hương Giang mùa thu dạo nợ.

Ái Hoa

*Chiếc nón bài thơ của Nàng năm đó không có thơ mà chỉ có bài ca dao ru em như thế này: “Ru em cho thóc cho muối, cho chị đi chợ mua xôi ăn trà. Mua trà Chợ Quán Chợ Cầu, mua cau Nam Phổ mua trà Chợ Dinh. Chợ Dinh bán áo con trai, Triều Sơn bán nón, Mầu Trài bán kim...” Nàng hỏi mẹ tại sao nón của Nàng lại có bài ru em này thì được cho biết có lẽ tại vì câu ru em này có tên địa phương Nam Phổ, cũng có lẽ vì người làm nón không biết văn thơ nên phải dùng ca dao ca trù, và cũng có lẽ... Mỗi ngày phải đội cái nón với những câu ru em ấy mà bao phen Nàng phải khô sở chống chọi với những cơn buồn ngủ kinh hồn ở lớp học.

*Trong bài ca dao:

Cầu Trường Tiền sáu vài mười hai nhịp,
Anh qua không kịp tội lỗi em ơi.
Chẳng thà không biết thì thôi,
Biết rồi mỗi đứa một nơi cũng buồn...

*Em Hiền Như Ma Soeurs của Nguyễn Tất Nhiên. (Ý kiến riêng: Không phải soeur nào cũng hiền đâu.)

TÌNH MỘNG

Có một vì sao xa vời,
Như hạt ngọc lấp lánh giữa trời...
Rồi vì sao đậu trên mi ướt,
Biến thành giọt lệ rơi.

Có một con chim đang mộng mơ...
Tiếng hót vút cao cho ai ngân ngơ.
Thời gian đưa chim đi biệt, biệt,
Không gian lại lạnh lùng chờ vơ.

Có một tình yêu như truyền thuyết Liêu Trai...
Chàng làm ma em theo mãi theo hoài.
“Tình Nồng” bỗng chốc thành sương khói,
Mới biết mình vừa lạc lối “thiên thai”.

Ái Hoa

NGƯỜI TỪ HÀNH TINH LẠ

Trở về từ đất khách xa xôi,
Tâm tư xao xuyến lẫn bồi hồi!
Quê hương hoài niệm muôn đời đó,
Có cùng vạt nước bông bênh trôi?

Nhớ hoài ngày ấy xa quê cha,
Bỏ lại giòng sông với mẹ già,
Cùng bao kỷ niệm xưa yêu dấu,
Một nỗi niềm riêng lệ nhạt nhòa.

Giòng sông còn đó, cô lái đò?
Đơn côi bên nước nhuộm u sầu.
Đường xưa lối cũ tuy còn đó,
Gió nhẹ qua song lá úa màu!

Có phải người thân đứng quanh đây?
Sao như đang lạc giữa trời mây...

XEM LÂN KHOE VÕ THUẬT

(Thương về Minh Yêu Dấu & Những ai yêu võ thuật.

Cảm tác nhân đọc: “LÂN SÀI GÒN GIANG HỒ”
của HỒ TƯỜNG)

*

Thế **Độc Chiếm Ngao Đầu**: một lân múa
“*Tả xung hữu đột*”, trèo giỏi, nhảy cao
Dũng uy mãnh tướng hảo hán, anh hào
Khoan nhặt các tưng, trống vang ă ý.

Biểu diễn hai lân: thế vui **Song Hỷ**
Hân hoan, khoan khoái, “*ý hợp tâm đầu*”
Như vợ với chồng loan phụng vờn nhau
Tương hợp âm dương đất trời bày tỏ.

Tam Tinh 3 lân xin: Phúc, Lộc, Thọ
Quan hệ bằng hữu luôn cùng một phe
Tam Anh thể hiện gắn bó bạn bè
Như tình Lưu Bị, Trương Phi, Quan Vũ*

Tứ Quý Hưng Long: 4 lân, thích thú
Trắng, vàng, đen, đỏ tượng trưng bốn mùa
Thể hiện sung mãn, trường thọ hài hòa
Chúc cho người người bình an, hạnh phúc.

Ngũ Phúc Lâm Môn: năm lân cùng chúc
Rước: Phú, Quý, Thọ, Khang, Ninh vào nhà
Lân: trắng, vàng, đỏ, xanh, đen nhận quà
Hân hoan vui vẻ từ tay gia chủ.

*

Múa lân, múa rồng, múa luôn sư tử
Rộn ràng chập chửa trống, gõ, thanh la
Võ thuật cao cường múa giỏi quá nha!
Xuống tấn, múa đầu, bay cao uyển chuyển.

Lắc lư mạnh mẽ, ría lông quyền biến
Đá quét, lăn, vờn, đá chéo, lên vai,
Lên đầu, múa đuôi, cúi chào ngọt bài
Võ sư, võ sinh càng múa càng tuyệt!

Ý Nga, 26.2.2018

*Theo:

https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Tr%C6%B0%C6%A1ng_Phi

Trương Phi là danh tướng nhà **Thục Hán**, là một nhân vật trong tiểu thuyết **Tam quốc diễn nghĩa** của **La Quán Trung**. Trương Phi cùng **Lưu Bị** và **Quan Vũ** kết bái huynh đệ.

Chôn này đâu phải hành tinh lạ?
Chợt thấy mơ hồ, nghe đặng cay!

Ân tình sao chẳng giữ cho nhau?
Tình thâm xin bắc một nhịp cầu!
Ước vọng thôi đừng chia hai lối!
Môi cười Mẹ Việt hết thương đau.
Ái Hoa

SẮP THÁNG TƯ RỒI!

Sao mà nắng nhạt hôm nay,
Sao mà gió nhẹ hây hây nhánh tưng?
Niềm thương lan tỏa ngại ngừng
Bâng khuâng nỗi nhớ mông lung Quê Minh.

Con sông ngày cũ còn xinh?
Đất ta, bờ lạch còn trinh nguyên Nhà?
Xóm làng thân thiết còn qua...?
Xuân đi, hết Tết! Mẹ à! Mẹ ơi!
Thương, thương thương thuở thiếu thời
Tâm tư thêm tí thành thơ Tết tàn.

Người thương, mấy được bình an
Bên bao kẻ ghét: chiếm càn xâm lăng?
Chau mày phật ý trác bằng
Khôn cùng nỗi nhớ! Ai rằng sẽ chia?

Xuân tàn, mai rụng bên kia
Mẹ đi không nói, ai kìa quét mai?
Hồn Ba đã chốn thiên thai
Gốc mai-chiếu-thủy còn ai giữ gìn?
Cánh mai-tứ-quý ai nhìn?
Sang năm xuân vẫn cho xin sắc vàng?

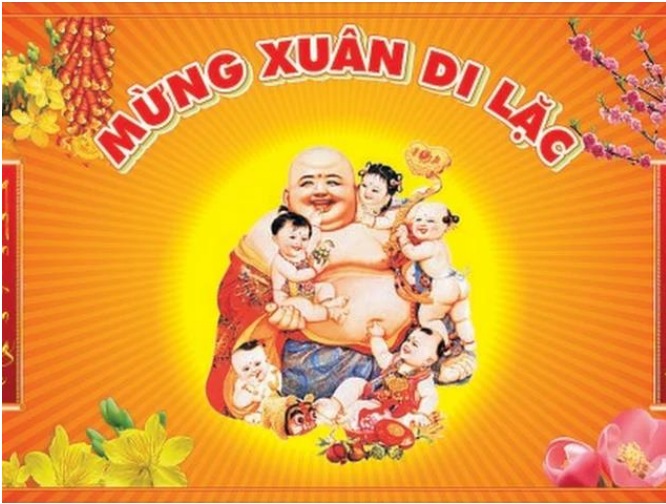
*

Sao mà hồn cứ mênh mang?
Tàn Xuân, con vẫn lang thang chưa về!
Ý Nga, 26.2.2018

*Theo:

https://vi.wikipedia.org/wiki/Mai_chi%E1%BA%BFu_th%E1%BB%A7y
“Mai chiểu thủy (chấn thủy, trúc thủy) thuộc họ Trúc đào (*Apocynaceae*), màu trắng, mùi thơm, 5 cánh, giống hoa mai, khi nở luôn luôn nhìn xuống mặt đất, nên gọi là chiểu thổ, chiểu thủy. Hoa có nguồn gốc từ miền Đông Dương, ra hoa quanh năm.

Mừng Xuân Nụ Cười Di Lạc

Người viết được nghỉ 2 tuần ăn Tết, hôm nay lại phải khai bút viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân của Oregon Thời Báo vừa vui vừa thấy mệt. Vui vì được tái ngộ với bạn đọc thân yêu, mệt vì tối nay tôi phải thức khuya viết bài trong khi ăn Tết chưa đã. Tháng Giêng là Tháng ăn chơi mà lị! Smile!

Bây giờ phải tìm đề tài nào vui vui để có hứng khởi "khai bút" đầu Xuân mới được. Đầu năm viết về "Mừng Xuân Nụ Cười Di Lặc" là hợp nhất vì sẽ vui cả năm với nụ cười hoan hỷ của Ngài và tường thuật về Hội Chợ Tết 2018 do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức nhé. Bạn bằng lòng chứ?

Người viết thích sưu tầm tượng Phật Di Lặc để chưng trong tủ Collection của người viết. Nhiều khi có chuyện phiền não trong lòng, người viết thường hay đến ngắm những tượng Phật Di Lặc này trong giấy lát thì bao nhiêu buồn phiền tan biến tức khắc vì nụ cười hỷ lạc của Ngài.

Hình ảnh Đức Phật Di Lặc với tư thế phạch ngực, bụng to và miệng cười an nhiên, vui vẻ. Nhiều khi chúng ta thấy hình tượng Ngài ngồi có 6 đứa con nít vây quanh, đứa thì móc tai, móc miệng, móc mắt,... Nhìn xem có vẻ rất khôi hài, đùa giỡn, nhưng đó là tượng trưng cho 6 giác (6 trần: sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp) đều có quý phá Ngài tới đâu nhưng tâm của Ngài vẫn không dao động vì 6 căn mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý của Ngài đã hoàn toàn thanh tịnh. Ngài là tượng trưng của sự vui vẻ, lòng khoan dung, hỷ xả tất cả; vì thế ngày Tết đầu năm mọi người cúng vía Đức Di Lặc để cầu mong được trọn năm an vui hạnh phúc với tâm an nhiên, vui tươi, hỷ lạc.

Mời quý bạn đọc một trích đoạn tài liệu về Đức Phật Di Lặc do người viết sưu tầm được trên internet đem về đây chia sẻ với quý bạn nhé.

Kính mừng xuân Di Lặc

"...Một trong những hóa thân của Ngài mà chúng ta thường nghe nhất là Bồ Đại Hòa Thượng trong Phật Giáo Trung Hoa. Đó là một vị hòa thượng ở đất Minh Châu, huyện Phụng Hóa (Trung Hoa), Ngài thường mang cái dây băng vải đi khắp chợ búa xóm làng, ai cho gì cũng bỏ hết vào dây mang đi.

"Di Lặc Chơn Di Lặc,
Hóa thân thiên bách ức,
Thời thời thị thời nhơn,
Thời nhơn giai bất thức".

Kính mừng Khánh đản đức Di Lặc Từ Thị tôn Phật. Đúng vào ngày mừng một Tết, Ngài xuất hiện giữa mùa xuân của thế nhân:

*"Bụng to, má núm đồng tiền
Vây quanh sáu trẻ giữa nghiêng reo hò"*

"Mỗi năm bắt đầu từ mùa Xuân." hay "Thiên hữu tứ thời Xuân tại thủ". Mùa Xuân là mùa muôn hoa đua nở, cây cối đâm chồi nảy lộc, vạn vật hồi sinh, lòng người phơi phới hân hoan đón mừng Xuân mới. Đối với người con Phật, hơn ai hết, đón mừng Năm mới, "Mừng Xuân Di Lặc" với một niềm hỷ lạc vô biên.

Di Lặc (彌勒) là phiên âm, còn dịch nghĩa là **Từ Thị** (慈氏), "người có lòng từ", cũng có thuyết cho rằng Ngài có tên là **Vô Năng Thắng** (無能勝), phiên âm Hán-Việt là **A-dật-da**. Di Lặc là một vị Bồ Tát và cũng là vị Phật cuối cùng sẽ xuất hiện trên Trái Đất.

Theo truyền thuyết và kinh điển Phật giáo, Di Lặc là vị Bồ tát sẽ xuất hiện trên Trái Đất, đạt được giác ngộ hoàn toàn, giảng dạy Phật Pháp, giáo hóa chúng sinh, và chứng ngộ thành Phật.

Phật Di Lặc sẽ là vị Phật kế thừa Đức Phật lịch sử Thích Ca Mâu Ni. Cõi giáo hóa của Bồ Tát hiện nay là cung trời Đâu-suất. Bồ Tát Di Lặc được tiên tri sẽ giáng sinh trong khoảng 30.000 năm nữa theo năm cõi trời Đâu-suất, tức khoảng 5 tỉ 760 triệu năm nữa theo năm Trái Đất, khi Pháp đã bị lãng quên trên cõi Diêm phù đề...”

(Nguồn: Trích trong Đạo Phật Ngày Nay.com)

Người viết cũng đã bỏ công sưu tầm các hình ảnh về Đức Phật Di Lặc với nụ cười hoan hỷ để thực hiện **Youtube Mừng Xuân Nụ Cười Di Lặc** để đem nụ cười hỷ lạc của Ngài đến toàn thể thân hữu trong dịp Xuân về. Xin mời thưởng thức:

[Mừng Xuân Nụ Cười Di Lặc - YouTube](#)

▶ 4:27

https://www.youtube.com/watch?v=RwNW8m2o_ss

Cũng trong ý niệm đem lại niềm vui, nụ cười cho toàn thể đồng hương Việt Nam tại Portland và vùng phụ cận Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức Hội Chợ Tết 2018 với chủ đề **Vui Xuân Không Quên Quê Mẹ Tang Thương** tại Holiday Inn, tọa lạc ở 8439 NE Columbia Blvd, Portland, OR 97220, vào ngày Chủ Nhật 18 Tháng 2 Năm 2018, từ 12:00 PM đến 5:00 PM

Chương trình Hội Chợ Tết Xuân Mậu Tuất 2018 gồm 2 phần:

- 1- Chương trình Buổi Sáng từ 12:00 PM đến 5:00 PM với những tiết mục đặc sắc như Chào Quốc kỳ Việt Mỹ Đầu Năm, dâng Hương Bàn Thờ Tổ Quốc, Chúc Tết, Hái Lộc, Múa Lân, Li Xì, Biểu Diễn Võ Thuật, Games Thiếu Nhi, Hội Chợ Sức Khỏe, v.v.

Ngoài ra có phần phát thưởng học sinh xuất sắc, thiếu nhi thi vẽ tranh, thiếu nhi trình diễn quốc phục. Chương trình buổi sáng được điều khiển bởi 2 MC Ca sĩ Thu Tâm Và Trương Định với sự cộng tác của ban nhạc Phạm Hộ.

Xin mời xem Hình Tết CDVNOR 2018- Vương Hùng chụp.

Hình chụp Tết Nguyên Đán (chỉ có nửa buổi lễ hội) chụp hôm nay.

<https://photos.app.goo.gl/PBkxBWYMNZKK080t2>

Hoặc là bầm vô đây

- 1- Chương trình Hội Chợ Tết buổi sáng. Ngoài những nghi lễ cần thiết cần phải có như đã nói trên, phần văn nghệ có sự đóng góp của các ca sĩ địa phương và các ca sĩ từ Cali đến như ca sĩ Hoàng Thục Linh và ca sĩ Bảo Khánh, các ban vũ của các trường Việt Ngữ Văn Lang, trường Việt Ngữ Lạc Hồng, Nhóm Âm Cơ 2, đội võ thuật Wushu; v.v.

Đối với khách tí hon thiếu nhi thì màn múa lân và màn li xì là được các đảng thiếu nhi này thích nhất vì rộn ràng tiếng trống chiêng và có tiền li xì trong một phong bì đặc biệt. Đối với quan khách trung niên và cao niên thì màn nghi lễ chào quốc kỳ, quốc ca Việt Mỹ và màn dâng hương tế tổ được đặc biệt lưu ý trân trọng hơn. Riêng người viết nhận xét thì gian hàng viết chữ thư pháp của ông đồ trẻ Đặng Hoà là gian hàng được nhiều người sắp hàng chờ đợi để được ông đồ ban cho một chữ thư pháp miễn phí. Phần ứng hộ riêng thì "tùy hỷ công đức". Smile!

Đã ba năm qua, người viết là vị khách trung thành và ái mộ nét chữ thư pháp như rồng bay phượng múa thanh thoát của ông đồ trẻ Đặng Hoà vì người viết rất thích nghệ thuật thư pháp rất hợp với chủ đề Thiên Nhân do người viết phụ trách hằng tuần trên Oregon Thời Báo. Các năm trước người viết đã được nhà thư pháp Đặng Hoà tặng chữ Sương Lam, chữ Nhẫn, chữ Phúc, chữ An, chữ Smile và năm nay chữ Thuận rất đẹp và thanh thoát. Xin cảm ơn ông đồ trẻ Đặng Hoà nhé. Nhiều nhà thư pháp khác cũng đã viết tặng người viết những bức tranh thư pháp với những đoạn thơ do người viết sáng tác rất đáng trân quý. Trái tim tình cảm của những người nghệ sĩ cùng đập một nhịp tim là thế đấy. Smile!

Dĩ nhiên gian hàng của Hội Cao Niên Oregon là gian hàng đẹp nhất với những chậu hoa đào đang khoe sắc thắm do ông Nguyễn Kiên phụ trách ươm hoa và những bức tranh thư pháp đẹp treo trên tường.

2- Chương trình buổi tối là Dạ Vũ Mừng Xuân từ 6:00 PM đến 10:00 PM với sự góp mặt của các ca sĩ địa phương như Hoài Trang, Tuyết Lan, Nguyệt Hằng, v.v. và đặc biệt có sự hiện diện của ca sĩ Hoàng Thục Linh, Bảo Khánh từ Cali đến. Vợ chồng người viết không có tham dự chương trình dạ vũ buổi tối này vì không dám lái xe ban đêm.

Xin mời xem Hình ảnh Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức Hội chợ Tết Mậu Tuất 2018 do Mrs Mary Nguyễn chụp. Xin cảm ơn Mrs. Mary thật nhiều đã chụp những hình ảnh tuyệt đẹp này. Smile!

Phần 1:

https://photos.google.com/share/AF1QipMy8Yt1vYjDxIJTkmlFeW2K_qRP08nvjrm_QHJto6DSwxI1w74FoxrNaR9obiz16w?key=TFFsNXQ2TFcyTkVoeFdIMUI2ZjZtMEIMbEIHV2tR

Phần 2:

https://photos.google.com/share/AF1QipMNhourPcR-ZGYSrOVLgbB_EMxAZEM2PpFHiQXxO6Fam0KFmCxLJd3_jV0IM6sCyw?key=enFoM2lrY05RZGIWTXF1eW1FUDBpU0tRYIBMWTVR

Phần Dạ Vũ:

<https://photos.google.com/share/AF1QipPIQiOMIHIEfv1ezszvNhWNdVvwXsPvofGMTvs0svdawBJ-M5JPfOfWZHUnR8L52Q?key=VmJsSTBpRTR4SW1fQ21BSVQ0cEc2VW1kTW02SEIB>

Xin cảm ơn ông Từ Đức Tháo và ban chấp hành CĐVNOR, quý vị thiện nguyện viên, những nhà mạnh thường quân, những cơ sở thương mại tại Portland đã bỏ công sức, tài chánh để thực hiện Hội Chợ Tết Mừng Xuân Mậu Tuất 2018 để các đồng hương Việt Nam có cơ hội gặp mặt nhau cùng vui Xuân đón Tết trong những tháng ngày sống lưu lạc nơi xứ người.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 406-ORTB 819-22218)

Tạm...

Đương mùa đông lạnh căm căm,
Xuân sang, đón Tết mà bận khoản nhiều.

Người hờ hững, cảnh điêu hiu,
Nào đâu thấy Tết, pháo kêu đi đùng...

May mà kể dịp lễ mừng,
"Tình Yêu"(*) có kẹo, hoa,... chùng tạm vui
Lau chùi, dọn dẹp lui cui,

Bàn thờ nấn tủa, thơm mùi trầm hương.

Này hoa, này trái, bánh chưng,...

Tạm mang sắc Tết, tạm mừng tân niên.

Tạm vui Xuân mới một đêm,

Tạm quên bi thảm, thêm niềm lạc quan.

Tạm mơ ngày ấy cờ Vàng,

Ngập tràn phố thị hân hoan trở về.

Tạm ôm hy vọng tràn trề,

Cho bùng ngọn lửa ủ ê trong lòng!

Nguyễn Phương Thúy

Mùng 1 Tết Mậu Tuất

2/16/2018

(*) Valentine

HƯƠNG QUÊ

Ngân ngơ chân bước không đành
Hương thơm thân thuộc đã giành lực đi

LỜI HỨA & ĐIỀU LUẬT

HƯƠNG ĐẠO*

Những mâm mống mang nguy cơ hủy diệt

Yêu kiều duyên dáng cách chi
Mộng mơ, thơ thần siết ghì đôi chân
Làng quê tống cựu, nghinh tân
Yên bình, êm ả, chùa ngân chuông mừng...
*

Giấc mơ chợt dứt nửa chừng
Lưỡi, môi còn ngọt mứt gừng Mẹ sên
Về, bằng giấc mộng không tên
Xứ người tình giấc, quần mền còn... thơm!
Ý Nga, 15.2.2018
Mông Một Tết Mậu Tuất

KHAI XUÂN

CHÚC mau thoát Hán dân ta,
MỪNG không còn người cộng sản,
NĂM dân an hưởng thái hòa,
MỚI sức sống đầy nhân bản.
Ý Nga, 15.2.2018
Mông Một Tết Mậu Tuất

NGỘ!

CHÚC quán Thân, Thọ, Tâm, Pháp
MỪNG tâm bất loạn, an nhiên
NĂM không sa đà Ngã chấp
MỚI lòng: thanh thân, bình yên.
Ý Nga, 15.2.2018
Mông Một Tết Mậu Tuất

AI TUỔI TUẤT?

Năm nay ai năm tuổi,
Chị nào tròn sáu mươi,
Anh nào sáu lần mười?
CHÚC xuân tình phơi phới,
MỪNG thơ, nhạc nơi nơi
NĂM hạnh phúc tuyệt vời
MỚI: rong chơi nhàn rỗi
Á Nghi, 15.2.2018
Mông Một Tết Mậu Tuất

Đều đây đưa lời biện giải thâm, tham
Chơi kết thân tìm bạn, phải đồng tâm
Giúp không ích? Xin mời đi chỗ khác!

Ai phụ trách cũng như ai gánh vác
Hãy quan tâm trò chia rẽ ngấm ngấm
Những tin đồn nhuộm “đỏ” sắc, tạp âm
Chớ nhen nhúm, chớ lổi lầm tin nhảm!

Thấy rối rắm phải quan tâm suy gẫm
Đã tận tâm **giữ nguồn cội Việt Nam**
“Trong sạch tư tưởng, lời nói, việc làm”*
Người tài sức, kẻ giúp giùm vật lực.

Thận trọng suy tư, tà kiến không phục
Bằng lòng **trung tín, kỷ luật**, chân thành
Chớ về hòa, đoạt chức tước, hám danh
Đừng lợi dụng để bán mua vai vế.

Chủ tâm đen tối rất u tòi tệ
Bị bó buộc gì? Cộng sản hay ai?
Dùng căn gốc để tìm hiểu trong ngoài
Quan sát tìm ra hành trình kẻ phá.

Xây dựng Phong Trào đàn anh vất vả
Lễ độ, hào hiệp, anh em một Nhà
“Làm tròn bổn phận đối với... quốc gia”*
Giữ **mười điều luật** trong tình hòa nhã.
Ý Nga

Mông Hai Tết Mậu Tuất, 2018

Lời hứa và Luật Hướng Đạo

Một Hướng Đạo Sinh chỉ thật sự là thành viên của phong trào Hướng Đạo Thế giới sau khi tuyên hứa.
Đứng trước Quốc kỳ và Đoàn kỳ dưới sự chứng kiến của các Trưởng và các đoàn sinh đã tuyên hứa, tân đoàn sinh long trọng cam kết :

Lời hứa: tôi lấy danh dự hứa cố gắng hết sức:

- Làm bổn phận đối với tín ngưỡng tâm linh, tổ quốc và quốc gia tôi
- Giúp ích mọi người bất cứ lúc nào
- Tuân theo luật Hướng Đạo

**Chị Em CGV tiếp nối 4 câu thơ cuối trong bài “Ý Nga Cám Ơn”
của Ý Nga để “Chúc Cho Tất Cả Chúng Mình”
nhân dịp Xuân Mậu Tuất**

Chúc cho tất cả chúng mình,
Đi chung đến cuối hành trình cùng nhau.
Đấu tranh phân biệt vàng thau,
Cờ Vàng, chính nghĩa: trước sau một lòng!
Ý Nga

Chúc cho tất cả chúng mình,
Đẹp tươi như ánh bình minh rạng ngời.
Dù thời gian chảy muôn nơi,
Cùng nhau qui tụ ngàn khơi hẹn thề.
Mất Nâu

Chúc cho tất cả chúng mình,
Tâm an hạnh phúc một mình vẫn vui.
Hai mình thì gọi mình ui!
Em đây anh đó mình vui cả nhà!
Thu Hương

Chúc cho tất cả chúng mình,
Rạng ngời như nắng bình minh chan hòa.
Tâm thiên, sức khỏe, an nhàn
Vui tươi, hạnh phúc ngập tràn tháng năm.
Hà Thân

Chúc cho tất cả chúng mình,
Từ nay đạt được an bình thành thoi.
Mặc cho gió thổi mưa rơi,
Tình thân sưởi ấm cả đời chúng ta.
Thúy Messegee

Chúc cho tất cả chúng mình,
Trên toàn thế giới an bình thành thoi.
Mậu Tuất một năm tuyệt vời,
Cờ Vàng phát phới rạng ngời nước Nam.
Sao Khuê

Chúc cho tất cả chúng mình,
Niềm tin giữ vững, nhiệt tình dâng cao.
Ngày nao sánh bước xôn xao,
Cờ Vàng lộng gió đón chào hồi hương.
PThúy

Chúc cho tất cả chúng mình,
Chữ yêu, chữ mến, chữ tình ngát hương.
Xuân về chung bước, chung đường,
Điểm tô non nước, phố phường thơ giảng.
Chúc Anh

Chúc cho tất cả chúng mình,
Bền gan vững bước với tình quê hương.
Ta về Đất Tổ chung đường,
Cờ Vàng khắp nẻo phố phường hoan ca.
Ái Hoa

Chúc cho tất cả chúng mình,
Đón mùa xuân mới, bình minh nụ cười.
Trong lòng nở đóa hoa tươi,
Sáng nghe chim hót chiều chơi với thiên.
Kiểu Mộng Hà

Chúc cho tất cả chúng mình,
Thương yêu, quán quýt trong tình chị em
Năm mới đã đến bên thềm
Thân tâm an lạc, êm đềm đón xuân
Đỗ Dung

Chúc cho tất cả chúng mình,
Dồi dào sức khỏe an bình ngày qua.
Trao nhau lời chúc thật thà,
Cho Cô Gái Việt chan hòa niềm vui.
Bạch Liên

CON BẮT CHƯỚC MÀ!

Má hiền như trẻ năm nô
Làm con cứ phải không thôi nhịn nhường.
Dịu dàng, bên Nội mến thương
Nên con không thể ghét đường hôn nhân.

BÀI HỌC CỦA BA

Ngực trần anh khoe bắp thịt,
Khoe thêm “chuột” chạy kên kên*
Lại còn lượn lơ xuống, lên
Vi phạm thuần phong mỹ tục.

Má luôn giúp đỡ ai cần
Làm con cứ thích kết thân người nghèo
Nay già, Má bệnh, nhăn nheo
Con buồn, sao khỏe? Bệnh theo đúng rồi!
Ý Nga, 14.2.2018

TUYÊN VỌ CHO ĐẢNG

“Chân dài”, phải biết tham những miệt mài
Càng dốt càng may xúng tay cán bộ,
Càng gầy càng tốt, chẳng ai chê bai
Miễn là tiếp sức rửa tiền thật giỏi!
Ý Nga, 14.2.2018

THỈNH CẦU

Suy đồi đạo lý dưới trên,
Nhiều nhưng xã hội, tiếng rên khắp Trời,
Nhân tâm ly tán toi bời,
Đói nghèo dân chúng, ai khơi Lửa bùng?

Nhân quyền chà đạp tứ tung,
Xâm lăng giặc Hán ung dung khắp Nhà,
Việt, Tàu: hai Cộng gian tà
Nếu không quật khởi, san hà về đâu?

Việt gian quỳ, lạy, chực châu
Em thương dân tộc, thỉnh cầu: **vùng lên!**
Anh hùng xưa, lắm tuổi tên,
Anh hào nay, phải lập nên Sử Hùng
Ở đâu có Cộng đi cùng
Cũng đều tan nát! Nhìn chung chó mù!
Ý Nga, 13.2.2018

MUỐN THÔNG TRỊ TOÀN CẦU?

Một con đường **mới coi món** man rợ
“Con đường tơ lụa” tạo bức **tường đờ**
Ngang: từ Bắc Kinh bò sang Anh quốc,
Dọc: lặn mò bò tận Singapore.

Thủ lợi, tham tàn chính tên Tàu Cộng!
Độc tài muốn nắm kinh tế toàn cầu,
Tường đầu thế giới dễ dàng nuốt trọn,
Thả mời như lợn, chắc lắm cần câu?

Bò ngang, bò dọc mộng làm bá chủ?
Ý Nga, 13.2.2018
*Chữ **đậm**: nói lái

Ba cười: “*Chuột mèo lúc nhúc
Lại đây ba thử chút tài
Xem con võ thuật hơn ai?*”

Bắt đầu thế đá thẳng, xéo
Tuổi già mà sao chân dẻo!
Đấm, xoáy, vật, đỡ... anh theo
Bị Ba đá hậu ngoằn ngoèo,
Đấm móc, còn giạt cùi chỏ.
Anh cố đá ngang, nguậy ngo
Té qua, ngã xuống, trườn, bò...
Ba lên đầu gối thăm dò,
Là anh phản ứng loạng quạng.
Bồi thêm những đòn choáng váng
Bằng những cú đá liên hoàn,
Anh đỡ hết nổi, miệng than:

“*Lâu quá con không tập luyện
Nên đã lục nghề quyền biến
Xin Ba tha tội hôm nay*”

Ba dạy: “*Phải luyện hàng ngày!
Ở trần trước mặt người lớn
Là vô phép, nhìn rất hỗn!
Ra đường chó có lon ton.
Mình giỏi? Lắm kẻ giỏi hơn!
Huống chi là chưa điều luyện!*”
Ý Nga, 14.2.2018

*CHUỘT: khi gồng, tay sẽ trôi lên
2 bắp thịt cuộn cuộn sẵn, chắc

MẤY TIỀN MÀ RẺ?

Làm thơ chẳng hái ra tiền
Họ chê: “*Thơ rẻ, giấy điện chữ sưng
Làm tiền, mua được muôn phương
Ít ai hoang tưởng chán chường giấy dõ.*”

Áng thơ hay, tự trầm trở
Ý hay, tứ đẹp, chữ phô tâm hồn
Cầm thơ, ban thưởng nộ hôn
Niềm vui tao nhã chẳng ồn ào ai.

Chữ trau, ý chuốt từng bài
Văn chương học hỏi, yêu hoài chữ ta
Đi xa vẫn hướng về Nhà
Thơ văn kính nhớ Ông, Bà, Mẹ, Cha...

Lập trường giữ vững Quốc Gia
Làm sao mất gốc? Rẻ à? Chỗ nao?

Ý Nga, 13.2.2018

Hương Thâm

Có phải hồn em trong tĩnh thức
Người về náo nức cả trời mây
Trong thinh không chỉ tiếng lá rơi đây
Dòng lệ ứa bước chân người sao xuyên

Có phải hồn em chừng lưu luyến
Giác mơ còn trong mê ảo ân tình
Yêu thương như ngọn gió hồi sinh
Vùng da thịt chuyển mình theo hơi thở.
Bầu trời đêm có vì sao trăn trở
Cung tơ chiều lời hẹn thưở còn thơ
Đêm từng đêm đôi mắt phía xa mờ
Cùng gởi gắm biết bao niềm thương nhớ.

Tan mơ chưa hồn vẫn còn bờ ngỡ
Đêm lạnh đây ngan ngát nụ hoa quỳnh
Nồng nàn khi chết rủ dưới bình minh
Cho dòng nhớ mãi trôi về xứ lạ.

Em một đời lênh đênh vùng biển cả
Mơ ân tình cao hơn sóng đại dương
Khi đôi tay buông xuôi miền cô quạnh
Chuyến xe đời chặng cuối vẫn hương thâm.
Ngọc Quyên

ĐỪNG GIẬN NỮ CHÁU OI!

(Chia sẻ với cháu HH.)

*

Không ai rảnh để ý Ai đang đợi
Một người chờ, một người cứ làm ngơ
Một người mong, một người bận cùng thơ
Người chẳng chạc, người sao mà ương bướng?

Đã nam giới làm sao như con gái?
Hồn giỗi hoài, chàng ngại, hổng ai ưa
Cô đơn chưa chỗ chứa, Ai chẳng chừa,
Ai buồn bã, Ai dư thừa hào hiệp.
Á Nghi, 12.2.2018

BUỒN HIU

Em mang ám cúng đi theo
Nên anh lạnh lẽo, chèo queo với buồn
Lá hoa cũng héo theo luôn
Trời bao nhiêu, vẫn ngọn nguồn cô đơn.

BỆNH

Bệnh-sấp-phát mỗi ngày ngứa một chút
Bệnh-đã-rồi, mỗi sáng tối mấy viên
Nhớ cử kiêng, bệnh-chưa-phát chớ điền
Để đạt được sự kiện toàn sức khỏe!

Phế, can, thận, tâm, tỳ giữ cho trẻ
Mặn, cay, chua, đắng, ngọt... cân bằng nè,
Trắng, xanh, đỏ, đen, vàng... ăn đủ nghe,
Thủy, hỏa, thổ, mộc, kim đều đối ứng!

Không hề dễ giữ cân bằng, tương xứng
Ốt, sả, gừng, hành, tỏi... bếp phải cung,
Mỡ màng, mặn, ngọt: em nhớ dè chừng,
Vạn sự vật xấu: phùng phùng hậu chứng.
Ý Nga, 13.2.2018

HỮU SINH, HỮU TỬ ANH OI!

Dựa vào tự tánh mà tu
Vô thường sanh-diệt, thiên thu giáp vòng
Muôn màu, muôn vẻ về KHÔNG
Sự SINH như TỬ! Học thông thì về!
Luu đời PHÚC, ĐỨC tràn trề
Mai sang bờ Giác cận kề thánh tiên.
Ý Nga, 13.2.2018

XUÂN NHỚ THƯƠNG

Xuân về trong thanh tịnh
Làn gió nhẹ nhàng qua
Vườn xuân ta hé nụ
Dưới ánh nắng lụa là.

Chúa Xuân vừa đến ngự
Không gian tung bùng hương
Sao lòng ta vắng lặng
Ghi tình: Xuân nhớ thương.

Mẹ Việt Nam xa vợ
Trái bao xuân tủi buồn
Dưới sương mù dầy đặc
Trộn sóng đỏ trào tuôn.

Tim lòng ta nhức nhối
Ước mơ chưa vẹn toàn
Triệu triệu người dân Việt

Á Nghi, 12.2.2018

DANH ĐÁ?

Em đừng nói “toạc móng heo”
Heo bò chết hết, sữa trèo giá cao
Chả giò sẽ mắc làm sao
Thích cay, thơm, béo ai giao bún bò?
Hiền ngoan một chút giùm cho!
Á Nghi, 11.2.2018

NHỚ GẮN CHẾT!

*Chết người ở chỗ nhớ em!
Nhất là trời lạnh, bóng đêm một mình
Họp hành, cắm trại linh tinh
Bỏ anh thui thui, thưa trình với ai?
Tết về chẳng thấy đào, mai
Lộc đâu mà hái? Đêm dài mình anh.
Á Nghi**11.2.2018*

THƯƠNG ANH NHIỀU!

*Thương anh chia sẻ ngọt bùi
Đắng cay cùng trải, bùi ngủi dạ chung
Đường đời mình đã đi cùng
Bốn mươi năm ấy trùng trùng nợ duyên.
Nhắc nhau giữ trọn lời nguyện
Quê hương tắm tới, phải Chuyên Lửa luôn.
Á Nghi**11.2.2018*

Trữ nặng kiếp làm than.

Xuân về! Đồng tâm huyết
Cùng Người xây bước thăm
Xây tường thành ngăn chặn
Lũ giặc Hồ gian thâm.
Chúc Anh

CÓ GÌ?

*Có chút gì lấp lửng trong hôn ai
Mà trái đắng cứ với dài tay hái?
Có chút gì cứ nồng mãi đắng cay
Mà thừa thãi những đêm dài mắt ngủ?
Á Nghi**12.2.2018*

LẠI CỌ THÂN?

Vẽ em không giống bên ngoài
Sao mà đẹp thế, nhìn hoài không ra,
Một đôi mắt biếc không già
Chắc anh tưởng tượng Nguyệt Nga cung hằng?

*Anh rằng: - Nhớ thuở trẻ măng
Lòng anh: em nhất, ai bằng Cung yêu
Thương hoài một nét yêu kiều
Nên anh giữ mãi nét kiều Cọ Thân!
Á Nghi, 11.2.2018*

YÊU TẾT.

Biết tết từ bao giờ,
Mà tôi yêu đến thế,
Tôi tìm xuân mỗi mùa,
Cả một thời thơ trẻ.

Tìm trong tờ lịch mỏng,
Đếm thời gian với dân,
Ngày tết xa thăm thẳm,
Để tôi chờ tôi mong.

Đêm ba mươi tôi thức,
Rạo rức đón giao thừa,
Lại sợ mùa xuân hết,
Sợ tàn một giấc mơ.

Tết từ trong nhà tôi,
Bánh chưng xanh, hoa quỳ,
Tết ra ngoài đầu ngõ,
Xác pháo đỏ tiếng cười.

Tết của tuổi đôi mươi ,
Tôi tìm trong hoa bướm,
Chưa biết trang điểm đời,
Đã thấy mùa xuân thắm.

Tìm trong nắng trong gió,
Từ đất trời về đây,
Trần gian đang mở cửa,
Đón mùa xuân tràn đây.

Tết đã đi theo tôi,
Những đường đời vạn nẻo,
Tôi thêm bao tuổi rồi,
Mà lòng chưa khô héo.

Dù cùng trời cuối đất,
Vẫn hướng về một phương,
Tôi vẫn còn yêu tết,
Vì tết là quê hương.

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(Feb.12, 2018)

Ý NGHA CẢM ƠN

Cám ơn Độc Giả xa gần

Chuyến giùm ngọn Lửa gói vẫn bi ai
Đoạn đường Ngược Gió rất dài
Tri ân, trợ lực: miệt mài bấy lâu.

Lời thơ vụng dại vài câu
Nhưng lòng gói ý lớn, cầu tự do
Đêm đen một đuốc lần mò
Mừng thay **Độc Giả** giúp cho **Lửa chuyên!**

Cám ơn Nhạc Sĩ cùng thuyền:

Đem thơ chắp cánh bay xuyên khắp trời
Lửa chuyên, Lửa giữ, Lửa khơi
Thương dân, yêu nước sáng ngời chính tâm!

Cám ơn đóng góp âm thầm

Trần trề khích lệ, sâu thâm nghĩa tình.

Chúc cho tất cả chúng mình

Đi chung đến cuối hành trình cùng nhau,
Đấu tranh phân biệt vàng thau
Cờ Vàng, chính nghĩa: trước sau một lòng!

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

Chúc tâm tình lặng, PHÚC tràn
Trí luôn thanh tịnh, hưởng nhân, an khang
ĐỨC vào, LỘC đến dễ dàng
Từ bi, bác ái THỌ càng thêm tăng!
Ý Nga, 10.2.2018

SAO MÀ LẮM TUYẾT?

*Từng mét, từng mét thắm
Lăn vòng xe trên tuyết
Rủ ga mời tay cầm
Trườn bên này, bên nó.
Từng chiếc, từng chiếc gằm
Xôm xốp mà trơn trượt
Lề đường, trụ điện đâm
Kéo cả đoàn ngọt xót.
Từng chiếc, từng chiếc gồng
Đi tới hoài không được,
De lui cũng chẳng xong
Xâu nhau năm lạnh cồng.
Từng chiếc, từng chiếc nằm...*

Ý Nga, 10.2.2018

VÔ HẠNH

(Chia sẻ với anh T. và các em học trò.)

*

Dần mâm, xán chén mời com
Ai ăn thì cứ tự đơm, tự buồn.

Tôi không thèm biết ngọn nguồn
Chủ nhà đãi khách chẳng tròn cái tâm
Rút lui gọn, lẹ, âm thầm
Tuyệt giao là cách ngăn mâm nhiễm hư.

Người đâu nhan sắc có dư
Thiếu ơi đức hạnh! Dữ như bà chằn!
Giận chồng nê khách đe, răn?
Mâm com thấy cả hổ vằn ngự trên.

Gia đình như thế sao bền?
Thảo nào tụi nhỏ khóc rên suốt ngày
Tuổi thơ bất hạnh thương thay!
Mẹ cha lục đục sao đầy đọa con?

Ý Nga, 10.2.2018

*XÁN: ném, quăng > XÁN XÁ: lăn xả vào >
XÁN LẠN: rục rở

TRÀ YÊU

- *Mỗi ngày nhấp tách trà xanh
Lười răng đắng đắng đều giành vị thơm
Uống khi lúc đã no com
Ôi chao hậu vị! Ai uơm lá trà?*

- Nhờ rang gạo lúc nửa nha
Cộng năm thứ đậu đã pha vào cùng
Một trà sao được hương chung?

- *Cám ơn sáu, bảy nhì nhùng chất chiu.
Nên anh cứ gọi Trà Yêu*

Mỗi khi nâng tách thơm nhiều tình em.

Ý Nga, 10.2.2018

*5 thứ đậu: xanh, đỏ, đen, trắng & đậu
nành rang vàng, pha với trà xanh nấu nước rất
thơm.

DỪNG DỪNG?

Liên miên sa sút tinh thần
Này kiêng, kia cứ, tiến thân cách nào?

*

Trăng trắng rơi... rơi... rơi...

*Nhẹ nhàng mà kết tụ
Mười lăm phân gạo đời*
Vạn vật đều bị phủ.*

*Từng bước, từng bước dò,
Em qua đường thật khó,
Đất người chẳng muốn đo
Lợi hoài chưa thấy ngõ.*

*Từng khúc, từng khúc qua
Mặt mày tề công quá
Hàn thử biểu ơi à!*

*Hôm nay trừ ba mấy?**
*Từng xóm, từng xóm nhà
Đều đóng băng, anh hời!*

*Nước đá Canada
Viền mái nhà sợi sợi.
Nước đá dư lấm nha!*

*Treo đầy cả cây cối
Calgary thật là
Mùa đông này lạnh khiếp!*

Ý Nga, 10.2.2018

*ĐO ĐẤT: tề năm dài ra đất. Calgary vào mùa đông, hàn độ
thường -30 đến -45 độ Celcius (-22 đến -49 độ F) đường xá
đóng băng, trơn như mỡ, ai cũng từng bị té 1 lần. Ý Nga “đo
đất” dài dài gần 20 năm mà vẫn chưa... cất được nhà :)

*PHÂN: 1% trong 1m/thước (tắc = 1/10 trong 1m)

*HÀN THỬ BIỂU: nhiệt kế để đo nóng lạnh >HÀN: lạnh,
HUYÊN: âm

ĐẢNG TRỊ QUỐC?

*“Bình thiên hạ” chi một nồi phản quốc?
Không “tu thân” mà cũng chẳng “tề gia”
Đảng sai đoàn: luyện tà thuật hại Nhà,
Ban bùa phép đòi “tu, tề, bình, trị”?*

Ý Nga, 9.2.2018

NHỚ OI LÀ NHỚ!

Mùa mưa đưa nhớ gắn liền:
Nón toi mùa gió kiếm tiền nuôi con,
Bây giờ mùa nắng héo hon
Canh đơn, khắc lẻ, Mẹ mòn niềm đau.*

Mẹ, con sáng sớm gọi nhau
Chuyện sang giờ Ngọ, ghen ngào: *-Quá xa!*
Buổi chiều hương thấp, nhớ Ba
Một mình con khấn ngõ là huyền thiên.

Giặc vào, chẳng phải chiêm bao
Lòng dân điên đảo, nghẹn ngào, đốn đau.

Trông chi chuyện phép nhiệm màu
Đời này mất nước, đời sau còn gì?
Thương Nhà, còn chút lương tri
Làm sao có thể trợ lý đứng dung?
Ý Nga, 9.2.2018

LỆNH ĐẢNG

Mấy thằng này qua bên kia!
Năm vùng nghiên cứu trận địa
Ở yên đó! Chết không lia!
Hù dọa kẻ yếu bóng vía.

Những thằng kia qua bên này!
Ở đây! Sai gì, làm nấy!
Đảng sai đánh, chớ nương tay!
Giết hết tên nào vùng đây!

Nhớ kiêng Người “Lạ”, Người Ngoài
Khoanh tay! Không ai được cãi!
Mặc họ “*diệu võ, dương oai*”
Bán nước càng sớm càng hay!
Ý Nga, 9.2.2018

NON!

Ăn chơi nhờn nhờn phè phỡn
Khoe của, mặt mày nhờn nhờn
Về, khoe, tướng đầu được trốn
Sẽ được đảng dạy, ban ơn.

Ai ngờ làm ăn càng lớn
Dã tâm đảng phình to hơn:
Mập mờ, dối trá trắng trợn
Gạt ai khôn đốn, uất hờn.

Cộng cướp gia tài gọn lỏn
Cũng may của mất, người còn,
Gia đình ôm nhau chạy trốn
Trắng tay mười năm cúi lòn!

Ruột Ngàn Dặm đảng che: **Non!**
Ý Nga, 8.2.2018

Thiên thiên, vạn vạn niên niên
Tám tinh Phụ-Mẫu hiển nhiên mạn mà
Tùng kala, mỗi sát na*
Ước ao sẵn sóc tuổi già Mẹ, Cha.

Tháng-đầu-mùa-lạnh: nhớ Nhà
Lan sang tháng-cuối-mùa-mưa Mẹ à!
Đêm trăng tròn? Nhớ thiết tha
Hội hè đình đám đậm đà hương Quê!

Tháng nào dạ cũng nảo nề,
Mùa nào cũng nhớ nẻo về long đong,
Năm nào Mẹ cũng ngồi trông
Ngày-đầu-tháng-Tết: tia bông mai, chờ,
Tháng-đầu-năm: ngóng từng giờ...
Đâu hay con trẻ vẫn bờ bên kia.
Đêm không trăng, nhớ ai chia?
Ngày rơi tuyết lạnh, chôn kia ủ ê.

Khổ công tu học nhiều khê
Chưa thành chánh quả, còn chê giặc thù
Nên con nhớ mãi lời ru:
- Công ơn Tiên Tổ: thiên thu đáp đền!

Đi chùa hái lộc xin hên
An vui, hỷ xả dâng lên Mẹ hiền
Đọt non dâng cúng tổ tiên,
Gửi về biểu Mẹ hương thiên tịnh tâm.
Nhu cầu hướng Thiện con cầm
Nguyện cầu hướng Lạc nầy mammals Mẹ vui.
Ý Nga, 8.2.2018

Lối chia thời giờ ngày xưa : đêm 6 canh, ngày 6 khắc

*CANH: 1 phần thời giờ ban đêm: 5 canh

*KHẮC: ¼ giờ = 1/6 của ngày (layo)

*TINH THUẬN: tinh túy, thuận nhất

*SÁT NA (**kshana** = *tōsana*): đơn vị thời gian nhỏ nhất trong kinh Phật

1 đại sát na (tak shana) = 120 **sát na**

1 lava = 60 đại sát na

1 muhurta = 30 lava

1 kala = 5 muhurta

1 ngày = 6 kala

Lúc = khana, giây = muhutto

THẸN!

Bà ngã ngón, chung quanh ai cũng ớn
Trừ những người nham nhở khoái, cười khen
Chị ngồi lâu than đôi mắt đỏ ghèn

“EM YÊU ANH” BA CHỮ VIẾT HOA

Ngọc Ngà đã hoàn thành ổ bánh bông lan nướng lò đúng như trong video trên net chỉ dẫn. Thành phẩm ngon lành vì đã được người làm bánh chăm chút với tất cả tấm lòng.

Ngọc Ngà học làm món bánh bông lan vì mấy lần thấy mẹ anh hàng xóm làm bánh cho anh ăn và anh thích. Hôm nay cô sẽ mang tặng anh hàng xóm ổ bánh này.

Bác Tài là bạn thân cùng xóm với mẹ Ngọc Ngà từ thời còn ở Việt Nam, sang Mỹ tình cờ ở cùng thành phố, rồi hai bà đã rủ nhau cùng xây nhà, chọn hai lô đất ưng ý trên cùng một con đường.

Thế là tình bằng hữu càng ngày càng thêm gắn gũi và thân thiện, các con đôi bên gia đình cũng quen biết nhau thân tình như hai bà mẹ.

Ngọc Ngà nhỏ hơn anh Phương 8 tuổi, nên anh xem cô như em út luôn nhưng Ngọc Ngà nhất định không xem Phương như anh hai của mình, điều ấy chỉ một mình cô hiểu.

Ngọc Ngà hí hửng mang ổ bánh sang nhà Phương thì thấy có chiếc xe lạ đậu trước cửa, cô đoán chắc bạn anh đến chơi. Hôm nay là cuối tuần mà.

Mặc kệ khách là ai, bánh đã làm vì anh, đã mang sang cho anh thì cô phải giao tận tay anh.

Ngọc Ngà bấm chuông cửa, Phương mở cửa. Cô bước vào nhà.

Khách của Phương là một cô gái trẻ đẹp ăn diện lộng lẫy. Linh tính như báo cho Ngọc Ngà biết cô gái quen với Phương không chỉ là bạn hữu thông thường.

Ngọc Ngà lúng túng với ổ bánh bông lan trên tay:

- Bánh em mới làm... mang sang cho anh Phương... ăn thử... thôi em về nhé...

Phương đỡ ổ bánh và quay ra giới thiệu:

- Khoan đã em, sẵn gặp để anh giới thiệu luôn. Đây là Kiều Loan người yêu của anh, còn đây là cô em của anh tên Ngọc Ngà.

Ngọc Ngà nghe xong còn tưởng mình nghe lầm, lòng cô bỗng chông chênh như say sóng, may mà Phương đã lấy ổ bánh bông lan nếu không chắc ổ bánh cũng run rẩy theo bàn tay cô và rơi xuống đất thôi.

Anh Phương đã có người yêu? Sao giờ này anh mới đưa về nhà? Sao giờ này cô mới được biết? Chơi với anh gần gũi thế mà cô không hề đoán ra trái tim anh đã có chủ nhân

Kiều Loan duyên dáng mỉm cười:

- Chào em, anh Phương có cô em gái xinh thế, chắc là em họ vì nhà anh Phương chỉ có một mình anh.

Nhìn hai người mỉm cười với nhau Ngọc Ngà bỗng lạnh lùng:

- Anh Phương không họ hàng gì với em đâu, em chỉ là hàng xóm, một đứa em hàng xóm mà thôi.

Phương vui vẻ hẳn lên chắc vì có người yêu bên cạnh:

- Ngọc Ngà này, anh cắt bánh ngay bây giờ mời Kiều Loan cùng ăn thử và anh chị sẽ chăm điếm tài làm bếp của em nhé.

- Vâng ạ.

Ngọc Ngà đáp và hiểu thế nào là trong héo ngoài tươi.

Cô đi xuống bếp chọn lấy con dao răng cưa để Phương cắt ổ bánh, chàng âu yếm đưa một lát bánh cho Kiều Loan, nàng ăn một chút và khen:

- Ngon đấy, cô em hàng xóm của anh Phương ạ, bánh nở mềm mịn.

Phương vui đùa:

- Anh thích ăn bánh bông lan lắm, mai một em làm cho anh ăn thử nữa nhé. Bao giờ em lấy chồng anh sẽ mừng em bất cứ món quà nào em thích.

- Lỡ em thích những thứ anh không mua được thì sao?

- Ái chà, anh biết em chẳng nở lòng nào đòi hỏi quà đắt giá ngoài túi tiền anh đâu, bao lâu nay anh biết tính em rồi...

Quà em muốn là vô giá đối với em thôi. Nhưng có lẽ chẳng bao giờ em được nhận Ngọc Ngà buồn bã nghĩ thế nhưng bề ngoài cô vẫn cố nở một nụ cười để rút lui:

- Thôi em về, chị Kiều Loan và anh Phụng ngồi chơi vui về nha.

Trời đất đã vào xuân, tháng ba hoa cỏ nở, cây cảnh thêm nhánh non, lá đâm chồi nảy lộc... Ngọc Ngà vẫn thích ngắm hoa Bluebonnet màu xanh tím duyên dáng trải dọc theo xa lộ thành phố cô đang ở, hoa nở từ tháng ba nhưng rực rỡ vào đầu tháng tư.

Anh cũng thế, Phụng từng nói mỗi khi đi làm về nhìn hoa Bluebonnet trên đường về là anh hết mệt mỏi ngay, anh chỉ muốn hoa Bluebonnet không chỉ có vào mùa xuân mà có quanh năm suốt tháng.

Tim cô thất đau, anh và cô giống nhau nhiều thứ lắm, hoa Bluebonnet cũng yêu, hoa Anh Đào cũng thích và cả cái chuông gió sau nhà cũng vô tình sao chép của nhau. Lần đầu tiên ra vườn nhà anh, Ngọc Ngà thấy cái chuông gió, Ngọc Ngà đã trách anh bắt chước chiếc chuông gió cô mua về treo bên patio nhà mình. Anh khẳng định:

- Anh thèm với em là anh thích chuông gió từ đời nào rồi, đâu phải nhìn chuông gió nhà em anh mới thích nó. Với lại chỉ mình em là biết thích chuông gió sao? Người ta sản xuất chuông gió để bán cho hàng triệu người.

Nhiều sở thích, nhiều suy nghĩ giống nhau thế mà chẳng có duyên. Cô từng áp ủ giấc mơ được anh yêu và một ngày nào đó cùng anh đi ngắm hoa Anh Đào, hoa đẹp và nên thơ cho những người đang yêu. Biết đâu anh và chị Kiều Loan kia đã từng hạnh phúc bên nhau đi ngắm hoa Anh Đào? Còn cô, chỉ có một mình, chỉ một trái tim vỡ có ngắm hoa thì hoa cũng sẽ buồn sẽ khóc.

Cô hay khóc và dễ khóc, anh biết điều đó và anh thường trêu mếu đùa cợt với cô như một người anh vui tính và độ lượng, anh bảo cô là “thùng nước mắt chuyên khóc... vô cơ”. Nay cô có cả biển nước mắt để khóc vì anh đấy. Anh đã thuộc về ai.

Mẹ từng nói với Ngọc Ngà, bố con mất, nhà có ba mẹ con, ước gì mai này con lấy chồng ở ngay thành phố này để gần mẹ, anh con đã ở xa, con mà ở xa nữa thì mẹ sẽ buồn lắm.

Ôi, giấc mơ của mẹ cũng là giấc mơ của Ngọc Ngà, lấy chồng cùng thành phố, cùng xóm, cùng một con đường nữa chứ... Nhưng mà ước mơ ấy bỗng xa vời với...

Mẹ anh và mẹ Ngọc Ngà đã từng ước gì anh và Ngọc Ngà yêu nhau nhưng họ không dám mơ nữa vì thấy hai đứa chỉ đối đãi nhau như tình anh em không hơn không kém.

Nghe mẹ kể thế Ngọc Ngà quận lòng, chẳng ai hiểu Ngọc Ngà, ngay cả anh nữa...

Bây giờ Ngọc Ngà sợ hãi cái ngày kinh khủng, ngày anh lấy Kiều Loan, vai kịch sĩ của cô từ hôm biết anh có người yêu cô vẫn tỏ ra bình thản khi anh sang nhà cô hay khi cô sang nhà anh mỗi khi có việc chắc sẽ buông màn để trở về với con người thật của mình.

Cảm giác nhận tấm thiệp hồng của người mình thầm yêu chắc sẽ làm trái tim tan vỡ của cô thêm tan nát, rồi cô sẽ phải tham dự đám cưới của anh, không biết cô sẽ dẫu vào đâu những giọt lệ rơi?

Hôm nay anh vừa gọi cô vài dòng tin nhắn: “Sang nhà anh gấp, anh có chuyện cần em giúp”.

Chiều chủ nhật hai vợ chồng bác Tài chở nhau đi shopping chỉ còn anh ở nhà, sao anh không hẹn với người yêu mà ở nhà một mình?

Mở cửa cho cô vào nhà, bộ mặt tinh bơ của anh bỗng thay đổi, anh nói như rên:

- Anh lo quá em ơi...

Cô đã quen với những lời nói, những trò đùa của anh, cô thân nhiên ngồi đối diện anh:

- Biết rồi, anh ôm tương tự chị Kiều Loan hôm nay không đến thăm anh chứ gì?

Anh vẫn rên rỉ:

- Chị Kiều Loan chẳng liên quan gì đến chuyện này, anh đang lo muốn chết đây.

- Anh chết đi, em sẽ ngồi bên mộ khóc cho anh phải chui ra khỏi nấm mồ.

- Em đánh đá nhĩ, biết trả đũa anh rồi. Anh cho em điếm mười lạng lấy...

Anh đến ngồi bên cạnh cô và khoe bàn tay năm ngón gầy:

- Thấy chưa? Anh héo hơn gầy gò vì một người...

- Vì chị Kiều Loan? Có phải anh đã bị chị ấy bỏ rơi?

- Kiều Loan nào bỏ rơi anh! Anh đang bị bỏ bùa...

Bàn tay năm ngón gầy của anh bỗng nắm lấy bàn tay Ngọc Ngà và xiết mạnh đến không ngờ:

- Là em đây. ..

Thật bất ngờ và khó hiểu, Ngọc Ngà không biết là thực hay mơ khi rõ ràng bàn tay cô đang nằm trong bàn tay anh. Thái độ khác thường ngày của anh, ánh mắt lung linh của anh sau đôi mắt kính nhìn cô thăm thăm đợi chờ làm cô choáng ngợp bồi hồi. Nhưng cô vẫn không để mình gục ngã dễ dàng vì anh, cô vênh mặt:

- Em đã làm gì anh chứ?

Bàn tay anh xiết chặt bàn tay cô hơn, ấm áp hơn:

- Anh muốn nói “Anh yêu em”, yêu từng phút từng giây, từng ngày từng tháng... Anh khờ quá, hôm nay mới nói ra cái điều mà đáng lẽ nên nói sớm hơn.

Ngọc Ngà ngạc nhiên cố rút bàn tay ra:

- Anh nói lung tung gì thế, anh và chị Kiều Loan yêu nhau lắm mà...

- Đúng là anh đã... yêu Kiều Loan, nhưng chỉ là một màn kịch thôi. Em hiện diện bên cạnh anh bấy lâu, quá quen thuộc, quá thân tình, anh cảm tưởng em chỉ xem anh như một người anh nên anh không dám nghĩ gì hơn dù anh đã thâm yêu em tha thiết. Anh kê tâm sự và hỏi ý kiến cô bạn thân làm cùng phòng trong sở làm, cô góp ý với anh vở kịch “người yêu Kiều Loan” đến nhà để “ra mắt” em xem em phản ứng thế nào. Em có nói với anh là thứ bảy sẽ làm thử món bánh bông lan cho anh ăn. Sau hôm đó gặp em, Kiều Loan đã cả quyết với anh rằng em cũng có cảm tình với anh cho nên hôm nay anh mới dám nói lên tiếng lòng mình mặc dù vẫn cảm thấy lo lo...

- Anh lo sợ gì?

- Anh vẫn lo là cô ấy phán đoán sai thì anh đã không có tình yêu lại mất cả tình cảm của cô em gái nhà hàng xóm. Nghĩa là anh sẽ mất em tất cả.

Anh dí dỏm:

- Chắc anh phải... đi bác sĩ mắt xem lại mắt mình, chỉ nhìn xa mà không biết nhìn gần. Chúng ta có nhiều điều giống nhau, hiểu nhau, nếu không có vở kịch kia thì biết đâu anh sẽ đi lạc một bước đường tình.

Phượng đôi giọng triu mến:

- Anh vô tình quá phải không em. Bây giờ thì anh hiểu... thùng nước mắt của em không hoàn toàn vô cớ, biết đâu có cả những giọt nước mắt đã khóc vì anh.

- Anh đừng có nói đùa nữa được không...

- Anh có thể đùa với em hàng triệu lý do, hàng triệu lần, nhưng lần này thì không.

Ngọc Ngà nhìn anh thật lâu và hiểu là anh không đùa không nói dối, cô ngỡ ngàng và trách:

- Màn kịch của anh và chị Kiều Loan đã làm em buồn và thất vọng biết bao nhiêu. May mà em chưa ra cầu Golden Gate nhảy xuống biển đấy nhé.

Anh nghiêm trang:

- Cho anh xin lỗi, chàng ngốc của em đã hiểu ra rồi, cả hai chúng ta đều thâm yêu nhau, nhưng em không thể nào yêu anh hơn anh đã yêu em đâu.

Ngọc Ngà mỉm cười:

- Dù anh nói “Anh yêu em” cả triệu lần, em chỉ nói “Em yêu anh” một lần thôi nhưng hơn anh ở chỗ cả ba chữ “Em yêu anh” đều viết hoa rục rờ trong trái tim em.

Hai người hôn nhau, nụ hôn dài như một thế kỷ và anh thì thào:

- Môi em ngon ngọt quá, anh... thềm môi em hơn cả thềm ăn món bánh bông lan tuyệt vời của em làm hôm anh và Kiều Loan ném thử nữa đó...

Nguyễn Thị Thanh Dương

NĂM MƠI EM MƠ GÌ?

Em muốn thấy: sự sang trang lịch sử

Nhìn dân ta thay cờ đỏ, rũ sao.

Em muốn nghe: câu “**Quyết chiến!**” thét gào

Lời hào khí thay tuyên truyền nhều nhào.

Ý Nga

TÌNH QUÊ CHAN CHỨA

Giữa mùa lạnh mặc áo dài mừng Tết
Đông: mừng xuân, cho bỏ ghét tuyết thừa!

Vàng đỏ hoa, mai đào tía, đầy đũa:

Chút chan chứa tự đánh lừa ba bữa.

Ý Nga, 6.2.2018

TÂM NHỚ

Mùa Xuân đẹp trong nỗi nhớ
Dù Đông tuyết lấm bùn nhớ
Âm hoài nỗi niềm trần trở
Cội nguồn mãi mãi là thơ!
Ý Nga, 6.2.2018

TẾT

Chón mong về không có Tết, dẫu Xuân
Nơi muốn đến chẳng xuân về, sao Tết?
Người yêu dân, tưởng niệm Tết Mậu Thân
Bọn bán Nước ăn mừng từng “chiến thắng”?
Ý Nga, 3.2.2018

NGỘ NGU

Nhai nghênh ngang, nhớ nhớt
Nơi nào nị nhì nhằng
Nơi nậy nhanh nhậy nhựa
Ngám ngâm nuốt. Nhớ nhăng!

Ngộ ngọt ngào nịnh nọt
Nói ngon ngọt nữa nè:
“Nhất nhì nể nang nị,
Nị nạt nộ? Ngộ nghe!”

Ngộ nói năng nhỏ nhẹ,
Nợ nân, nị nanh nhe.
Ngộ nhường nhịn nhục nhã,
Nị ngòm ngòm no nê.
Ngang nhiên nhai nhẩn nhụi!
Ý Nga, 6.2.2018

LỜI NGUYỄN

Lần nào cũng vậy, mỗi khi xe đồ sắp tới Đà Lạt là lòng tôi lại nôn nao những cảm giác xao xuyến khó tả. Nhất là lần này, không hiểu sao bỗng dưng tôi cảm thấy bồn chồn và hồi hộp một cách kỳ lạ... Có lẽ vì tôi sắp đi lấy chồng nên sẽ ít còn dịp trở về thăm lại chốn xưa, nơi đã ghi dấu bao nhiêu kỷ niệm không thể quên. Qua khỏi Định Quán, xe bắt đầu tăng tốc độ, gió ào ạt lùa qua cửa xe, mang theo không khí trong lành của miền cao nguyên, làm mọi người đều cảm thấy dễ chịu.

Trời mới vào thu nhưng hãy còn hơi hướm của mùa hè, hoa hồng, hoa tường vi vẫn đang nở rộ, và những hàng cây phong hai bên đường, lá vẫn chưa đổi màu. Đã quá trưa, mặt trời ngay trên đỉnh đầu, chiếu những tia nắng ấm áp làm tan đi cái giá lạnh của miền rừng núi, tuy vậy nhưng cũng có vài người sửa soạn đem áo len ra mặc. Xe qua khỏi Bảo Lộc đã lâu rồi, và bây giờ đang trên đường vào thị xã Đà Lạt. Con đường này, đối với tôi quen thuộc lắm, tôi nhớ từng khúc quanh, con đường đất đỏ, từng khóm cây và những ngôi nhà hai bên đường dọc theo sườn đồi...

Một đặc điểm của Đà Lạt là đứng ở chỗ nào cũng nhìn thấy cảnh vật ở những cao độ khác nhau. Phía trên dốc cao, nổi bật ngôi nhà thờ mái đỏ với cây thánh giá cao vút, in lên nền trời màu xanh lơ có vài cụm mây trắng trôi lang thang. Dưới dốc là thung lũng bạt ngàn, nhà cửa mọc san sát, bên kia thung lũng là nghĩa trang của thành phố, nơi Quân đang yên nghỉ. Phía xa, trên đỉnh một ngọn đồi cao nhất là tu viện Domaine De Marie của dòng nữ tu áo trắng, nơi mà Quỳnh Như, người bạn thân nhất của tôi đang ẩn mình tu tập, hiến dâng đời mình cho Thiên Chúa.

Quỳnh Như và tôi là bạn với nhau từ lúc còn nhỏ, học chung trường Couvent des Oiseaux. Gia đình Như gốc gác ở đây, còn gia đình tôi từ Sài Gòn lên Đà Lạt lập nghiệp từ những năm đầu của thập niên 1960. Hai gia đình ở gần nhau, chỉ cách một con đường ngắn. Dạo đó, chúng tôi còn bé lắm, ngày chủ nhật thường theo cha mẹ đi nhà thờ, nhưng chúng tôi không vào bên trong đọc kinh, mà chỉ thích chơi đùa ở bên ngoài, nơi vườn hoa rất đẹp trong khuôn viên của nhà thờ. Chúng tôi đuổi bắt bướm, hái hoa, hoặc đi lượm những quả thông rơi đầy trong vườn. Những chiều tan học, chúng tôi thường tụ tập với lũ trẻ cùng tuổi, rủ nhau đi bắt dế, bẻ trộm trái cây, hoặc chơi những trò nhảy dây, bóng chuyền, hay trốn tìm...

Tôi hiểu động, tinh nghịch như con trai, còn Như thì nhu mì, hiền lành. Mặc dù chỉ hơn tôi một tuổi, Như lúc nào cũng nhường nhịn tôi như một người chị, nên giữa chúng tôi không bao giờ xảy ra những chuyện cãi cọ, hoặc tranh dành. Như và tôi cùng lớn lên ở đây, và Đà Lạt đã ghi dấu bao nhiêu kỷ niệm của chúng tôi khi còn thơ ấu, cũng như khi lớn lên thành những thiếu nữ dậy thì. Như đẹp lắm, dáng dấp mảnh mai, quý phái, đôi mắt trong suốt như nước hồ thu, khuôn mặt trái xoan trắng nõn, và đôi môi mọng đỏ, nhìn là thấy mê. Như đẹp một vẻ dịu dàng, mong manh như liễu, còn tôi thì khoẻ mạnh, nẩy nở như một thiếu nữ Tây phương, cả hai chúng tôi đều nổi tiếng là những hoa khôi của trường. Chúng tôi đều không có chị em gái, nên coi nhau như chị em ruột, thân nhau tới độ dùng chung son phấn, mặc áo quần cùng mẫu thời trang, hay đi khiêu vũ, thích ca nhạc, và cùng mê những tài tử chiếu bóng... Ngay cả chuyện tình cảm, chúng tôi cũng không dấu giếm, Như và tôi thường đem những lá thơ tình của mình vào lớp cho nhau đọc, đến khi có bạn trai, chúng tôi cũng thường hẹn hò đi chơi chung.

Năm hai mươi tuổi, Như có người yêu là một bác sĩ y khoa mới ra trường tên Quân, người phương phi cao lớn, vui vẻ, bất thiệp, và rất đẹp trai. Quân giống như một thói nam châm thu hút sự chú ý của các cô gái mới lớn, anh chàng lại hay nịnh đầm và tính tình rất bay bướm. Chúng tôi vẫn thường đi chơi chung, Như rất tế nhị trong cách đối xử, nên tôi luôn luôn thấy thoải mái và không hề có mặc cảm thừa thãi trong các cuộc đi chơi tay ba đó, còn Quân thì lúc nào cũng lịch sự, chiều chuộng cả hai. Như thường tâm sự với tôi về tình yêu và những dự tính trong tương lai. Hai người yêu nhau dòng đã hai năm mới quyết định làm đám cưới, và tôi được Như mời làm phù dâu. Gia đình Như và gia đình Quân đều giàu có, nên đám cưới thật linh đình, cô dâu Quỳnh Như yêu kiều, tươi như hoa, e lệ đi bên chú rể đẹp trai, cùng tiến vào thờ trong tiếng vỗ tay vang dội của mọi người, ai cũng khen hai người thật xứng đôi, đúng là một cặp vợ chồng lý tưởng.

Cuộc hôn nhân tưởng rằng hạnh phúc đó, không kéo dài được bao lâu, chỉ ba năm sau ngày cưới, Quân đã ra người thiên cổ trong một tai nạn xe hơi thật rùng rợn. Như tự cho mình là thủ phạm trong cái chết của Quân, vì đêm hôm cuối cùng trước khi xảy ra thảm trạng, hai người đã cãi nhau thật kịch liệt, và Quân đã giận dữ, dùng đòn lái xe bỏ đi và xảy ra tai nạn, chiếc xe lao xuống vực thẳm, bốc cháy và Quân chết tan xác.

Điên cuồng vì đau khổ và hối hận dày vò, Như thề nguyện sẽ suốt đời ở vậy, sám hối để chuộc tội với Quân, lúc đó Như mới hai mươi lăm tuổi. Để thực hiện lời hứa, Như đã xin vào ở trong tu viện, quyết tâm xa lánh việc đời. Sau vụ đó ít lâu, tôi cũng rời Đà Lạt, xin hoán chuyển về Sài Gòn để tiếp tục nghề dạy học. Trước khi chia tay, chúng tôi hẹn gặp nhau một lần chót. Như làm một bữa cơm tiễn biệt, nhìn thức ăn ê hề, tôi hỏi:

- Chỉ có hai đứa mình, sao bỏ làm nhiều đồ ăn dữ vậy?

- Thì mai bỏ đi xa, tôi phải làm tiệc tiễn hành chứ.

Như nói với giọng bình thường, nhưng khoé mắt hơi đỏ, tôi cũng nghẹn ngào, gượng cười:

- Bỏ làm như tôi là tráng sĩ Kinh Kha, ra đi không hẹn ngày về... Tôi có đi đâu, rồi cũng sẽ về thăm bỏ, vì làm sao tôi có thể dứt khoát xa rời người bạn thân của tôi, và xa rời Đà Lạt là quê hương thứ hai của tôi được chứ?

- Bỏ nói đúng, chúng ta đã có với nhau quá nhiều kỷ niệm, tôi tin rằng bỏ sẽ không quên được đâu.

Nói tới đây, Như ngưng lại, nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ, rồi mới buồn rầu tiếp tục:

- Chúa đã sắp đặt cuộc đời của hai đứa mình có liên quan với nhau. Chúng ta cùng lớn lên ở đây, là bạn thân của nhau hai mươi năm rồi, cùng chia xé mọi thứ, vui cũng như buồn... Quân chết đi là tôi mất tất cả, đời tôi chẳng còn vui thú gì nữa, tôi biết bỏ cũng đau lòng lắm, phải không?

Tôi gật đầu, mặc dù trong thâm tâm tôi nghĩ khác, cái chết của Quân có làm tôi bàng hoàng, xúc động thật đấy, nhưng chỉ một thời gian ngắn, rồi đầu lại vào đấy, không như Như đau khổ đến tuyệt vọng, có lẽ vì Như đã yêu quá sâu đậm người đàn ông duy nhất của đời nàng. Nhìn Như giống như một cái xác không hồn, tôi thầm thương xót cho bạn. Cá tính của chúng tôi từ thuở nhỏ vẫn không thay đổi, tôi luôn luôn hiếu thắng nhưng nông nổi, hề thích cái gì thì tìm cách chiếm đoạt cho kỳ được, xong rồi lại chán, không giống như Như âm thầm nhưng sâu sắc. Như sống về nội tâm nhiều hơn, tình cảm cũng kín đáo, không để lộ ra ngoài, đồ ai có thể đoán được những ý nghĩ thâm kín trong đầu của cô nàng qua bộ mặt luôn luôn trầm lặng, khép kín.

Bữa ăn rất buồn, gần như không ai đụng đũa. Lúc tiễn tôi ra cửa, Như cố gượng một nụ cười héo hon:

- Đâu có ngờ cuộc đời của tôi lại trở thành thế này? Tôi chưa kịp chuẩn bị tinh thần để chịu đựng. Nhưng bỏ đừng lo, tôi sẽ không tự tử đâu, vì tôi còn phải sám hối, còn nhiều việc phải làm trước khi nhắm mắt.

Tôi rùng mình, lời nói sao nghe như một lời nguyên... Tôi cúi mặt, tránh những tia nhìn quan sát toát ra từ cặp mắt rất buồn của Quỳnh Như lúc này trông giống như hai cái giếng sâu thăm thẳm, đầy bí hiểm khiến tôi rờn rợn. Tôi nắm lấy tay bạn một lúc rồi mới buông ra:

- Thôi chúng mình chia tay nghe! Bỏ ở lại mạnh giỏi, nhớ giữ gìn sức khoẻ. Thu xếp xong công việc, thế nào tôi cũng sẽ lên thăm bồ, đây với Sài Gòn đâu có bao xa?

Như gật đầu, giọng sũng nước mắt:

- Bồ thì bỏ đi, Quân cũng đã chết, tôi cô đơn quá, chẳng còn ai để tâm sự, để an ủi... Làm sao tôi chịu đựng nổi đây?

- Hy vọng thời gian sẽ hàn gắn vết thương cho bồ. Thôi, tôi đi nhé?

- Bồ cũng bảo trọng. Như dặn với, khi tôi bước ra cửa, nhớ giữ liên lạc!

- Ừ, tôi không quên đâu! Bồ vô nhà đi kéo lạnh, sương xuống nhiều rồi đó.

Nhìn dáng Như thiếu não, lòng tôi bỗng man mác buồn và tôi thương bạn vô kể. Giữ lời hứa, chúng tôi vẫn thường xuyên thư từ cho nhau và mỗi năm một lần, tôi đi thăm Như, đã năm năm rồi, thành một thói quen.

Năm nay lên Đà Lạt, tôi đem tặng bạn một cái áo lạnh có cả khăn quàng màu tím nhạt thật đẹp, một gói nho khô và mấy cái băng nhạc. Như mọi lần, Quỳnh Như chờ tôi ở phòng tiếp khách của tu viện. Trông Như bây giờ khác xưa nhiều quá, mái tóc dài mượt mà khi xưa vẫn để xõa xuống vai, ôm lấy khuôn mặt trái soan trắng nõn, bây giờ được vén cao, che dấu dưới nếp mũ vải xám, Như mặc bộ đồ nữ tu cũng màu xám, cổ đeo một chuỗi hạt có cây thánh giá bằng bạc lủng lẳng ở trước ngực. Tôi mỉm cười, nói đùa:

- Chào sơ Therese Như! Sơ có khoẻ không? dạo này trông sơ gầy đi nhiều.

- Đừng gọi tôi như thế. Như vội vã nói, tôi chưa được ơn Chúa cứu rỗi nên chưa được làm phép Chúa, tôi vẫn còn trong thời kỳ thử thách.

- Trông bồ đạo mạo quá. Ở tu viện đã lâu, sao không quyết định dứt khoát?

- Tôi đã nguyện hiến dâng đời mình cho Chúa, nhưng lòng trần còn vẫn vương nhiều quá. Mẹ bề trên cho tôi thêm một thời gian nữa để suy nghĩ cho chín chắn.

Như nói xong, thở dài:

- Tuần trước, ba má tôi cũng tới thăm. Tội nghiệp, ông bà đã già rồi và buồn bã hết sức, ông bà chỉ mong tôi sớm quyết định dứt khoát, và bảo tôi nếu không tu được thì trở lại cuộc đời của một người bình thường và đi lấy chồng...

- Ông bà cụ kè cũng có lý. Tôi nói, bồ mới ba mươi tuổi, còn trẻ lắm, lại đẹp nữa, sao không làm lại cuộc đời?

Như nói một cách nghiêm trang:

- Bồ tính làm sao tôi có thể bước đi bước nữa khi lòng đã nguội lạnh và tôi vẫn chưa quên được Quân? Tôi vào đây là để sám hối tội lỗi mình đã gây ra, chính tôi đã giết Quân, hôm đó nếu tôi không cãi nhau với Quân thì anh ấy đâu có giận dữ bỏ đi và lao xe xuống vực? Vì tôi mà Quân đã chết, tôi không bao giờ quên được cảnh tượng đêm hôm đó, hãi hùng quá, nó sẽ ám ảnh tôi suốt cả cuộc đời... Đã giết người thì phải đền tội, tuy pháp luật không bỏ tù, nhưng lương tâm tôi không bao giờ tha thứ.

Như nói xong, nhắm mắt lại, khuôn mặt hẳn lên những nét đau đớn không thể tả. Thương bạn quá, tôi nắm chặt lấy tay Như an ủi, và để cho bạn quên đi những ám ảnh về một tội lỗi tưởng tượng, tôi cố xoay câu chuyện qua một hướng khác. Đưa cho Như gói quà tặng, tôi nói:

- Vào thu rồi, Đà Lạt bắt đầu lạnh rồi đây. Như xem cái áo này có đẹp không? tôi đã mất cả một buổi chiều để đi chọn cho bồ đó. Mặc thử đi, ấm lắm.

Như mân mê mãi làn vải dạ mịn màng của cái áo măng tô màu tím nhạt, mắt nhìn lơ đãng vào khoảng không một lúc sau mới quay lại nói, giọng trầm hăm xuống:

- Màu này là màu Quân vẫn thích... Bồ còn nhớ không? Xưa kia tôi cũng có một cái áo dài màu như thế, mặc vào, Quân khen không tiếc lời, thế là mấy hôm sau, bồ cũng bắt chước, may một cái áo y hệt.

Tôi nói hơi có vẻ ngượng:

- Ừ, dạo đó tụi mình thích mặc giống nhau.

Như im lặng, nét mặt đăm chiêu như đang nghĩ ngợi, tôi vội vã nói sang chuyện khác, tôi hỏi Như về đời sống ở trong tu viện, Như đáp:

- Trầm lặng và buồn, mỗi người hình như đều sống trong một thế giới riêng, chỉ trừ những lúc đọc kinh thì tất cả đều hướng về Chúa.

- Mẹ bề trên thế nào?

- Mẹ Maria là một người đáng kính, bà chăm sóc phần hồn cho tất cả các sơ và những người tập tu như tôi.

Như vừa nói vừa mở gói nho khô ra nếm vài hạt, khen ngon rồi rủ tôi ra vườn. Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, Như hỏi tôi về gia đình, về công ăn việc làm của tôi. Thông thả, tôi kể cho Như nghe về cha mẹ tôi, về vài người bạn cũ, về Sài Gòn với những biến động chính trị, những cuộc biểu tình... Như chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng mỉm cười. Nhân một lúc thấy Như vui vẻ, tôi mới nói:

- Hôm nay tôi tới cho bò hay một tin vui của tôi, tôi sắp lập gia đình.

Đang đi, Như dừng ngay lại, nhìn tôi một lúc, sắc mặt không hề biến đổi, rồi lại tiếp tục đếm bước. Tường Như chưa nghe rõ, tôi nhắc lại:

- Tôi sắp lấy chồng, bò ạ, bọn tôi định Noel năm nay sẽ làm đám cưới.

Bấy giờ Như mới nói:

- Mừng cho bò, hai người quen nhau lâu chưa?

- Mới năm ngoái, tôi gặp Tường trong một buổi dạ vũ...

- Tên anh chàng là Tường à? Anh ta làm nghề gì vậy?

Tôi ngậm ngừng:

- Tường cũng là một... bác sĩ.

- Cũng là bác sĩ? Như lập lại, thế anh ta có biết Quân không?

Tôi lắc đầu:

- Tường học ở bên Pháp và mới về nước.

- Không, tôi muốn hỏi Tường có biết chuyện giữa bò và Quân không?

Tôi lạnh toát người, có cảm tưởng như máu vừa đông lại trong huyết quản, lão đảo vịn vào một thân cây để đứng vững, tôi hỏi không ra hơi:

- Chuyện gì giữa tôi và Quân?

Như bỗng bật lên một tràng cười dài nghe lạnh mình, tiếng cười vừa mĩa mai vừa có vẻ chế diễu khiến tôi càng thêm nhột nhạt. Dứt chuỗi cười, Như mới chậm rãi nói:

- Thôi đi, đừng có vờ! Bò tưởng tôi không biết gì hay sao? Hai người có tình ý với nhau từ thuở vẫn đi chơi chung, dạo đó Quân và tôi chưa làm đám cưới. Tính Quân vẫn hay lăng nhăng như vậy, chỉ thích bắt cá bằng cả hai tay.

Tôi nuốt nước bọt hai, ba lần, phải khó khăn lắm mới mở miệng được, tôi nói gần như thì thầm:

- Bò biết vậy sao còn lấy hấn?

Như thờ dãi:

- Tại tôi lỡ yêu Quân rồi. Trong đời tôi chỉ yêu một lần thôi, và cũng tại Quân nữa, Quân nói với tôi bỏ khiêu khích hấn trước, hấn thấy bò dễ dãi nên tán tỉnh chơi, còn lấy làm vợ thì Quân chọn tôi.

Như nói và nhìn tôi với một vẻ thương hại. Tôi đứng im như trời trồng, đầu cúi xuống, mặt nóng bừng một cảm giác vừa trơ trẽn, vừa xấu hổ, nhục nhã. Không bút nào tả được tâm trạng của tôi lúc đó, tôi chỉ muốn độn thổ ngay tức khắc, ước gì mặt đất nứt ra, tôi sẽ chui ngay xuống đó... Như vẫn thông thả tiếp tục:

- Quân đã thề thốt đủ thứ, vậy mà sau khi cưới tôi, hấn vẫn lén lút đi lại với bò. Chúa ơi! Bò có hiểu tôi đã đau lòng đến thế nào không? Khi người bạn thân nhất của tôi đã phản tôi, cướp chồng của tôi...

- !?!

- Nhưng tôi biết tính bò mau chán, hy vọng rồi thế nào bò cũng buông Quân ra, và Quân sẽ thuộc về một mình tôi thôi. Ai dè...

- !?!

- Quân nói hấn muốn ly dị tôi để cưới bò. Điều đó làm tôi đau đớn đến cùng cực, đêm hôm đó chúng tôi đã cãi nhau một trận dữ dội, tôi không tiếc lời thóa mạ Quân, vì vậy mà Quân đã giận dữ lái xe bỏ đi và xảy ra tai nạn.

Tới đây thì tôi không thể đứng vững được nữa, hai đầu gối tôi lỏng lẻo như chỉ chực sụm xuống. Như phải dìu tôi ngồi xuống một băng ghế trong vườn, rồi mới tiếp tục câu chuyện còn dang dở. Như nhìn thẳng vào mặt tôi, thông thả nói từng tiếng một:

- Tôi nghĩ bò cũng có một phần trách nhiệm trong cái chết của Quân, vì bò là nguyên nhân của cuộc cãi vã.

Như ngưng lại một chút, lơ đãng nhìn lên trời cao. Tôi run rẩy đưa tay quạt mồ hôi đang vã ra trên trán, mặc dù lúc đó trời lạnh, cảm thấy toàn thân rã rời như không còn một chút sức lực nào cả, phải cố gắng lắm, tôi mới mở miệng được, lắp bắp:

- Tôi... tôi ư?

Như gật đầu, vẻ mặt vẫn không thay đổi, cô ta nhìn tôi quan sát một lúc, rồi mới lạnh lùng buông một câu nguyên rủa thật nhẹ nhàng, nhưng cũng thật là độc địa:

- Phải, bò tưởng rằng cứ bỏ đi xa là có thể trốn tránh được tội lỗi? Đâu có dễ dàng như thế? Tôi tin rằng rồi đây trong suốt cuộc đời còn lại của bò, bò sẽ bị hối hận dẫn dắt vì những gì bò đã gây ra cho tôi, người bạn thân nhất của bò. Tôi bây giờ còn sống, nhưng cũng chẳng khác gì đã chết. Chỉ trừ khi bò có can đảm giết tôi, bò mới có thể xoá bỏ hết tang chứng của cái quá khứ tội lỗi của bò. Nhưng dù sống hay chết, tôi vẫn sẽ là một cái bóng ma ám ảnh bò suốt đời. Bò sẽ không bao giờ có thể sung sướng, an tâm hưởng hạnh phúc được đâu, vì lương tâm của bò sẽ không để yên cho bò.

PHƯƠNG – LAN

(Trích trong *Còn Chờ Một Kiếp Sau*)

Vui Tết Cộng Đồng Và Gia Đình năm 2018

Portland tháng Giêng mùa đông có những cơn mưa và gió lạnh. Nhiều người ngại ngùng không muốn ra đường trong lúc mưa to gió lạnh như thế. Nếu không có lời kêu gọi của những bạn trẻ trong ban chấp hành Cộng Đồng Việt Nam Oregon xin được ủng hộ giúp đỡ BCH/CĐVNOR có tiền để tổ chức Tết Mậu Tuất 2018 sắp đến, thì chúng ta “trùm mền” ở nhà xem phim truyện nhiều tập Đại Hàn đang chiếu trên đài SBTN có phải là ẩm cúng hơn không? Smile!

Ông bà ta đã từng nói: “Có thực mới vực được đạo”. Những người bạn trẻ này mặc dù với tâm lòng nhiệt huyết và thiện chí muốn tổ chức một ngày vui Xuân cho đồng hương Việt Nam trong dịp Tết nhưng họ lại “mậu lúi” (không có tiền) thì làm sao mà tổ chức cho được.

Họ lấy tiền đâu để trang trải chi phí mượn chỗ tổ chức, mượn ca sĩ về giúp vui chương trình văn nghệ, mượn ban nhạc, và bao nhiêu chi phí khác nữa, v.v. Chuyện vui Xuân ba ngày Tết không phải là chuyện riêng của ban chấp hành cộng đồng, mà theo thiên nghi, đó là chuyện chung của chúng ta, những người đã mang dòng máu Việt trong người, đang sống lạc loài nơi xứ người, một khi chúng ta vẫn còn muốn gìn giữ một chút gì truyền thống, phong tục tốt đẹp của văn hóa Việt Nam.

Bởi thế theo tiếng gọi của tình người và để tỏ tình thương mến ban chấp hành trẻ tuổi này, nhiều đồng hương, nhiều cơ sở thương mại, nhiều hội đoàn đã đến tham dự buổi dạ tiệc gây quỹ phát triển cộng đồng được tổ chức tại nhà hàng HK Café Restaurant tháng 12 vừa qua để BCH/CĐVNOR có tiền tổ chức Hội Tết Mậu Tuất với chủ đề "Vui Xuân Không Quên Quê Mẹ Tang Thương" vào:

Ngày: Chủ Nhật ngày 18 Tháng Hai Năm 2018

Địa Điểm: Holiday Inn 8439 NE Columbia Blvd, Portland Oregon 97220

Chương trình: * Lễ Hội Ban Ngày 12:00PM- 5:00PM Vào cửa Hội Chợ Miễn Phí

* Đa Vũ Mừng Xuân 6:00PM-10:00PM Giá Vé \$ 20/ người lớn
có ca sĩ Hoàng Thục Linh và Bảo Khánh từ Cali đến

Chúng tôi, những người bạn “tuổi không còn trẻ” nữa của Hội Người Việt Cao Niên Oregon cũng cố gắng lê tâm thân già đến đó để góp mặt góp lời ủng hộ kẻ “hậu sinh”, để nói lên tình thương mến “bên em luôn có ta” của chúng tôi.

Đĩ nhiên, sự đóng góp của các cơ sở thương mại, của những vị mạnh thường quân tên tuổi ở Portland như

bác sĩ Nguyễn Đức Quang Hoàng, chủ nhân Columbia Medical Clinic PC; anh Hồng, chủ nhân chợ Hồng Phát; Đông Y sĩ Vũ Văn Thảo, chủ nhân 7 Mountains Clinic; thân hào nhân sĩ; các hội đoàn quân cán chính Portland và vùng phụ cận, đồng hương Việt Nam, v.v. đã khích lệ tình thân và đã làm tăng thêm phần phấn khởi cho BCH/CĐVNOR trong việc phục vụ đồng hương Việt Nam tại tiểu bang Oregon. Bravo!

Người viết xin chúc cho toàn thể ban chấp hành CĐVNOR nhiều sức khoẻ, đủ niềm tin, sức lực thực hiện những hoài bão, thiện chí của mình.

Tôi cũng không quên “tán thán công đức” quý quan khách đã đến ủng hộ tinh thần, giúp đỡ cộng đồng. Như thế là ai cũng đã có cơ hội làm những chuyện thiện lành nho nhỏ và như thế bạn đã tạo được một thiên đàng nơi trần thế rồi đấy như Julia F. Carney đã viết:

*“Việc tốt lành nho nhỏ,
Lời yêu thương nhẹ nhàng
Làm tràn gian tươi nở
Chẳng khác chi thiên đàng”
Bạn có vui chăng?*

Cũng nhân nói về những người vác gà voi như những người bạn trẻ trong Ban Chấp hành CĐVNOR hôm nay và những người đã từng là “ăn cơm nhà, vác gà voi thiên hạ”, người viết xin phép được tâm tình đôi chút với quý bạn nhé vì người viết cũng đã một thời “được” làm cái “job” đặc biệt này.

Nếu Ái Tình và Sự Nghiệp là mối quan tâm lớn của đa

CỘNG ĐỒNG VIỆT NAM OREGON
VIETNAMESE COMMUNITY OF OREGON

SUNDAY 18TH FEBRUARY

Tết Vạn Tuổi 2018
Vui Xuân Không Quên Quê Mẹ

CHỦ NHẬT, NGÀY 18 THÁNG 2 NĂM 2018

Holiday Inn
8439 NE Columbia Blvd, Portland OR 97220

CHƯƠNG TRÌNH:

- Chào Quốc Kỳ Việt-Mỹ Đầu Năm - Dâng Hương Bàn thờ Tổ Quốc - Chúc Tết - Hái Lộc - Múa Lân - Li Xi - Biểu Diễn Võ Thuật - Games Thiểu Nhi - và còn nhiều tiết mục vui Tết khác...

ĐẶC BIỆT:

- Phát Thưởng Học Sinh Xuất Sắc
- Thiểu Nhi Thi Vệ Tranh
- Thiểu Nhi Trình Diễn Quốc Phục
- Trình Diễn Áo Dài Việt Nam

MC: Cô Sĩ Thu Tam, MC Trương Đình

Già vé \$20/người lớn

Thời gian: 12pm - 5pm (Free Admission), 6pm - 10pm

VĂN NGHỆ:

- Ca - Vũ - Nhạc Mừng Xuân
- Dạ Vũ với các Ca Sĩ đến từ California như Ca sĩ Hoàng Thực Linh (TT Asia) và Ca sĩ Bảo Khánh (Cali), cùng với các danh ca điều luyện của Thành phố Hoa Hồng và Vancouver được giới yêu Nhạc mến chuộng.

Điều khiển chương trình do: Cô Sĩ Thu Tam, MC Trương Đình

Ban Nhạc Phạm Hồ (Phượng Hoàng cũ), Âm Thanh An Trâm, Sound Pro

Sponsors and Exhibitors: Providence Health & Services, Columbia Medical Clinic P.C., Phở Hùng 82, HONG INC, HONG PHAT, OnPoint Community Credit Union, PACIFIC SUPER MARKET, HIGHLIGHT, The House of Banquet, PHOTODRAPHER Mary Nguyen, etc.

số con người trong cuộc trần ai này, thì cũng có một số không ít những người già, trẻ, lớn, bé, gái, trai có thiện chí bỏ thời giờ, tiền bạc, công sức đi làm những chuyện xã hội, xây dựng cộng đồng, đem niềm vui nụ cười, lợi ích tinh thần lẫn vật chất đến cho người khác mà không nhận được một "penny" nào thì những người đó được gọi là "Những người vác gà voi". Họ có thể là những vị "chức sắc" trong ban tổ chức, và cũng có thể là những kẻ "vô danh tiểu tốt", không cần ai biết đến họ tên!!

"Ai bảo vác gà voi là khổ? Vác gà voi sướng lắm chứ!" Sung sướng vì được thấy nụ cười vui vẻ của những người bạn thân mến, những ánh mắt trìu mến thương yêu của người được mình giúp đỡ, săn sóc, chở che, cứu trợ, và quan trọng nhất là "trái tim không ngủ yên" của mình đã nở được một nụ hoa thương yêu và thân ái! Nếu mỗi người trong chúng ta đều có tinh thần vác gà voi như thế thì "chôn bụi hồng lao xao" này sẽ là "thiên đàng hạnh phúc" vì "hoa tình thương và nhân ái đã nở trên khắp nẻo đường nhân gian"!

Tuy nhiên, cuộc trần ai này là nơi "Chợt sinh ra thì đà khóc chóc. Đời có vui sao chẳng cười khi?", cho nên trên bước đường vác gà voi, đôi lúc chúng ta gặp phải những trường hợp "Khi vui muốn khóc, buồn tênh lại cười" của những hiểu lầm, đổ kỵ, bất mãn cá nhân. Một vài người đã dựa vào những sơ sót, những bất đồng ý kiến, cố tìm cách "vạch lá tìm sâu", để đã phá, để chỉ trích. Đó chính là nỗi buồn lớn lao nhất của người vác gà voi vì bao nhiêu nhiệt tâm, thiện chí của mình bị phủ nhận, chà đạp!

Nếu hiểu rằng "Đời trần thế phút vui mấy chốc. Có sao ta khổ mãi bởi... ghét nhau!" thì niềm vui nụ cười vẫn rất cần thiết cho đời sống chúng ta hơn là nỗi buồn tiếng khóc; vậy thì xin hãy đừng vì một chút hiểu lầm, tị hiềm đổ kỵ hay bất mãn cá nhân mà làm nản lòng những người có nhiệt tâm thiện chí, tàn phá đi những ích

lợi tình cảm, tinh thần đã được xây dựng từ lâu. Chúng ta cần chứng minh cho thế hệ tương lai của chúng ta hiểu rằng tình yêu thương vẫn cao quý hơn sự hận thù và niềm vui nụ cười vẫn làm cho đời sống có ý nghĩa đẹp đẽ hơn là nỗi buồn tiếng khóc.

Nhiều khi người viết ví những những người vác ngà voi như là những hòn sỏi đã bị va đập trong cuộc sống giống như viên sỏi trong câu chuyện dưới đây:

Chuyện về một viên sỏi

Hãy nghe một viên sỏi kể về nguồn gốc của mình: “Tôi vốn là một tảng đá khổng lồ trên núi cao, trải qua bao năm tháng dài đằng đẳng bị mặt trời nung đốt, người tôi đầy vết nứt. Tôi vỡ ra và lăn xuống núi, mưa bão và nước lũ cuốn tôi vào sông suối.

Do liên tục bị va đập, lăn lộn, tôi bị thương đầy mình. Nhưng rồi chính những dòng nước lại làm lành những vết thương của tôi. Và tôi trở thành một hòn sỏi láng mịn như bây giờ”.

Bạn nghĩ gì khi nghe câu chuyện trên? Cảm thấy lý thú với chuyến đi của hòn sỏi hay xúc động trước ánh mắt lạc quan của nó đối với cuộc đời đầy biến động? Đã bao giờ bạn thấy được rằng chính những chông gai mới tạo nên những hình hài đẹp và ấn tượng, dù là hình hài được tạo bởi chính những vết thương và sự đớn đau? Có thể là bạn, có thể là tôi, cuộc sống chẳng bao giờ chỉ mang đến nỗi đau, cũng chẳng bao giờ chỉ mang đến niềm hạnh phúc. Vượt qua được gian khổ, vượt qua những cuộc thử thách, vượt qua được những nỗi đau là bạn đã tự làm hoàn thiện chân dung mình.

Cuộc sống là vô vàn những điều biến động. Vì vậy, cho dù trong khó khăn hay trong hạnh phúc, cũng mong bạn luôn nhớ cuộc hành trình của hòn sỏi để sống tự tin hơn, để mang những yêu thương xoa dịu và làm lành những vết thương. Sự va đập của cuộc sống chẳng có gì đáng sợ đâu bạn ạ!

(Nguồn : sưu tầm trên internet)

Chúc các bạn trẻ trong BCH/CDVNOR thành công trong việc tổ chức Hội Chợ Tết Mậu Tuất 2018 năm nay nhé. Smile!

Năm nay ngày mùng Một Tết Mậu Tuất 2018 là ngày Thứ Sáu 16 Tháng Hai năm 2018. Như vậy chỉ còn 2 tuần nữa là đến Tết rồi.

Người viết lại nhớ về những kỷ niệm đón Tết của cha mẹ người viết ngày xưa: ba tôi mua và chưng cành mai ngày Tết, chưng dọn bàn thờ; mẹ tôi cúng lễ đưa ông Táo về trời, cúng lễ giao thừa; gia đình tôi chúc Tết ông bà cha mẹ, đi lễ chùa đầu năm, cúng bàn thờ tổ tiên ba ngày Tết, v.v.

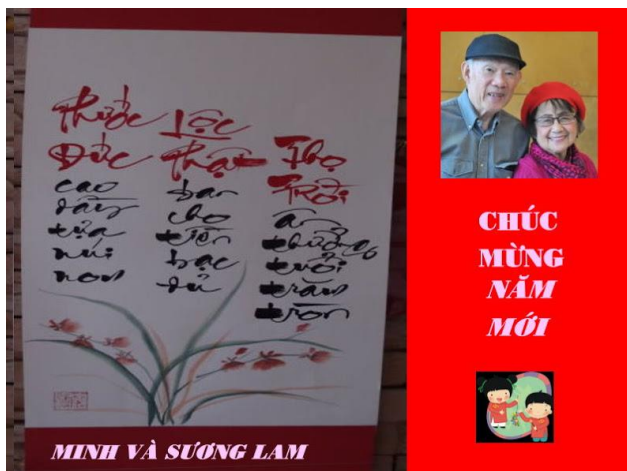
Tuy lưu lạc xứ người, gia đình người viết cố gắng giữ gìn những nghi lễ cổ truyền về ngày Tết mà ba mẹ tôi đã làm trước đây để cảm tạ ân đức của ba mẹ chúng tôi và để con cháu chúng tôi còn biết một chút gì văn hóa tốt đẹp ngày xưa của quê Mẹ Việt Nam.

Xin mời quý thân hữu xem youtube Gia đình Minh Swong Lam Đón Tết Nguyên Đán 2018 do người viết vừa mới thực hiện qua link dưới đây

[Gia Đình Minh Swong Lam Đón Tết Nguyên Đán 2018 - YouTube](https://www.youtube.com/watch?v=JL7xD-GCU0s)

▶ 6:31

<https://www.youtube.com/watch?v=JL7xD-GCU0s>

Hy vọng những hình ảnh thân thương này cũng là những hình ảnh đầy kỷ niệm của quý bạn.

Kính chúc gia đình quý bạn

Một Năm Mới An Lạc và Hạnh Phúc.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 405-ORTB 818-13018)

BÓNG CHIỀU XUÂN

Nắng chiều xuân êm thắm
Về anh chút tâm tình
Mong đất trời xuân mới
Đừng chút chông điêu linh.

Em rời quê thuở ấy
Tóc xanh phủ vai gầy
Đôi mắt hiền thơ dại
Yêu đời trọn vòng tay.

Thé rồi chuyến vượt biển
Giông tố ngập phủ phàng
Đọa đày thuyền nát vụn
Tức tửi kiếp lang thang.

Con thuyền neo bến lạ
Mã Lai xứ xa xôi
Không gia đình cha mẹ
Đành sống kiếp dân Hời.

Bao năm trường lẫn lóc
Giọt vui chẳng đọng đầy
Giọt buồn tựa sông biển
Góc trời có anh hay.

Bóng chiều xuân lưu luyến
Cánh thư tình thủy chung
Tóc bạc mâu ước hẹn
Đôi mắt lệ trùng phùng.
Chúc Anh

ĐẮNG NGƯỜI, KHỔ XUÂN!

(Chia sẻ với chị H. và quý Chị Em
lâm cảnh thân cò lận lợi nuôi con một mình.)

*

Ngậm cay một trái Ớt Tình
Chị than: “Nuốt đắng một mình Khổ Qua
Đắng cay, ngậm mãi chưa nhòa
Người Ta rẽ lối, quan tòa chia hai
Khổ Qua hòa ớt bi ai
Xuân sao thấy Tết, buồn Ai buồn hoài!”
Á Nghi, 2.2.2018

LẠI HỜN?

Đã đầy còn chỗ nào thêm?
Nhét nhồi sẽ vỡ, cố chêm làm gì?
Kín kìn kìn những sân si
Đêm nằm tức giận, sức suy cả ngày
Học chỉ thế tự-trời-tay?
Chúc Ai năm mới: xấu này đồ đi!
Á Nghi, 2.2.2018

MẠCH NHA ƠI À!

Anh tỉnh lẻ khoe tài năng trai trẻ
Cười ti toe, nói hru loát, ai dè
Môi ngọt ngào, làm em cứ lắng nghe
Lời vui vẻ, ý tràn đầy trân trọng:

Giai điệu Xuân ngân vang vang trầm bổng
Mai nọ đây hứa hẹn lăm trổ bông
Anh khoe công: -**Đã tận trọng vun trồng**
Chính em tưới cho hoa tràn sức sống!
Á Nghi, 1.2.2018